SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 30, П'ЯТНИЦЯ, 29 ЛИПНЯ 2011 РОКУ 1893 Vol. 118, No. 30, FRIDAY, JULY 29, 2011 $1.00

Понад 3,000 гостей з'їхалися на Фестиваль української культури

Співає Стефанія Довгань.

На сцені – Марія Бурмака.

Танець „Привіт" у виконанні Школи танцю ім. Роми Прийми-Богачевської.
Фото: Христя Сизоненко

Рома Гадзевич

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. — П'ятий з черги щорічний Фестиваль української культури на Союзівці продемонстрував свою живучість присутністю понад 3,000 осіб-гостей, що зїхалися до Центру Української Спадщини 15-17 липня, щоб втішатися різноманітністю виступів співаків, музик, танцюристів і хорів з України, Канади та США.

Зірками Фестивалю 2011 року були – співачка популярних пісень Марія Бурмака з України, скрипаль Василь Попадюк з Канади та оперна співачка Стефанія Довгань з США, як і два енерґійні ансамблі танцюристів – Школа танцю ім. Роми Прийми-Богачевської з Союзівки та Ансамбль українського танцю з Канади „Село".

В програмі впродовж триденного Фестивалю відбулося п'ять концертів, три на вільному повітрі та два в залі, де глядачів втішали своїми виступами Ансамбль народних музик з Клівленду „Гармонія", Чоловічий хор з Філядельфії

(Продовження на стор. 3)

На Союзівці зустрілися американські сім'ї, які адоптували дітей з України

Левко Хмельковський

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – В Центрі української спадщини на оселі відпочинку Союзівка Українського Народного Союзу 22-24 липня відбулась зустріч американських сімей, які адоптували українських сиріт.

Такі зустрічі проводяться кожного літа, починаючи з 2003 року, з ініціятиви Генерального консульства України в Ню-Йорку під патронатом Посольства в США і Українського Народного Союзу. Цього року фінансову допомогу в проведенні зустрічі надали Федеральна кредитова кооператива „Самопоміч" в Ню-Йорку і Федеральна кредитова кооператива Спілки Української Молоді в Йонкерсі, Ню-Йорк.

Увечорі, 22 липня, на оселю приїхали родини з восьми штатів Східнього узбережжя США, які належать до округу діяльности Генерального консульства України в Ню-Йорку.

Наступного дня, в суботу, під керівництвом досвідчених мистців і мисткинь розпочалися численні майстерні. Радна УНСоюзу Ґльорія Горбата вчила дітей писанкарства, Оля Савчук виготовляла з ними ґердани і намиста, Адріяна і Петро Філі ознайомили з українським танцем. Оля Фриз співала і грала на бандурі. Координатором програми була Богдана Пужик. Діти ознайомилися з мальовничою гірською оселею, під наглядом наставників спускалися зі скелі, а їхні батьки спілкувалися між собою, а також з виховниками і працівниками консульства.

Генеральний консул України

(Продовження на стор. 5)

Емблема зустрічі на Союзівці.

Лекція радної УНСоюзу Ґльорії Горбатої з писанкарства зацікавила дітей та Генерального консула України в Ню-Йорку Сергія Погорельцева (зліва) і віце-консула Костянтина Ворону. *Фото: Фелікс Хмельковський*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

На Львівщині почалися військові навчання країн НАТО

ЛЬВІВ. — На Яворівському полігоні 25 липня розпочалися українсько-американські військові навчання „Rapid Trident-2011“, участь у яких беруть 13 країн Европи та США, які є членами НАТО або програми „Партнерство заради миру“. Мета навчань – відпрацювання миротворчих завдань у складі багатонаціональних сил та підготування національних штабів та підрозділів до спільних дій у складі коаліційних сил в міжнародних миротворчих акціях. У навчаннях беруть участь понад 1,300 військових з України, США, Великобританії, Канади, Білорусі, Естонії, Грузії, Латвії, Литви, Молдови, Польщі, Сербії та Словенії. До навчань залучено п’ять військових фахівців з командування НАТО. 26 липня на Яворівському полігоні водночас десантувалися близько 400 парашутистів з України, США та Канади. Востаннє десантники з різних країн світу виконували спільні маштабні стрибки у 2000 році, у рамках проведення міжнародних військових навчань „Щит миру“. *(Бі-Бі-Сі)*

Патріярх Філарет освятив собор на Тернопільщині

ХОРОСТКІВ, Тернопільська область. — 24 липня у Хоросткові освятили собор на честь свв. княгині Ольги і князя Володимира. Архиєрейську Літургію, в якій взяли участь владики Української Православної Церкви Київського патріярхату, представники влади, а очолив її Патріярх Філарет. Новоосвячений собор має два престоли. Верхній – на честь свв. рівноапостольних Володимира і Ольги, а нижній – на честь Покрови Божої Матері. Сьогодні це один з найгарніших храмів области. *(„День“)*

Літня іконописна школа завершилася у Львові

ЛЬВІВ. — 24 липня Літня іконописна школа середньовічного українського малярства завершила працю у Львові. Протягом трьох тижнів її учасники, котрі прибули на навчання з усіх куточків України, а також з Литви, Польщі, Канади, Англії та США, вивчали давню техніку яєчної темпери, якою написали свої безсмертні творіння наші пращури у XIV-XVI ст. Як зазначила керівник Іконописної школи Українського Католицького Університету (УКУ) Соломія Тимо, такі мистецько-духовні студії УКУ організовує вже втретє. Цього року учасниками школи стало 30 осіб. Під керівництвом відомих майстрів, реставраторів та випускників попередніх років вони освоювали техніку живопису на справжній деревині – липових дошках з натуральними піґментами. Студентів вчать не просто малювати ікони, але й розуміти їх. Практичні заняття становлять частину програми. Основний наголос робиться на вивченні історії сакрального мистецтва, богослів’я та самого феномену іконопису. Уміння розуміти послання небес і є основним для тих, хто береться сказати своє слово в іконописі. *(„Укрінформ“)*

У Донецьку відкрили злітно-посадкову смугу

ДОНЕЦЬК. — 26 липня в Донецьку відбулося урочисте відкриття нової злітно-посадкової смуги місцевого летовища, на яку приземлився 600-тонний транспортний літак „Мрія“, занесений у книгу рекордів Гінеса. Тепер летовище може приймати всі види літаків, у тому числі гігантський „Ербас-380“, а також „Боїнґ-747“. Нова злітно-посадкова смуга в Донецьку – не лише найсучасніша в Україні, але й одна з найкращих в Европі. Нова смуга має довжину чотири кілометри, ширину – 75 метрів, товщину – один метр. Тепер Україна отримає чотири сучасні міжнародні летовища вже цього року і на початку наступного. Летовище і в Донецьку було створене 27 липня 1931 року. *(„Кореспондент“)*

Іван Дзюба відзначив 80-річчя

КИЇВ. — Відомий шістдесятник, академік, знаковий діяч українського національного відродження другої половини XX ст., засновник Народного Руху та автор трактату „Інтернаціоналізм чи русифікація?“, який по суті став літературно-політичним маніфестом доби, людина-леґенда, – Іван Дзюба 26 липня відзначив своє 80-ліття. Його привітали багато українців. Президент України Віктор Янукович написав ювілярові: „Прийміть сердечні привітання з нагоди 80-річчя! Переконаний, що притаманні Вам життєвий досвід, професіоналізм та громадське сумління ще довго слугуватимуть добрим справам на благо України. Бажаю Вам міцного здоров'я, щастя та добробуту“. *(„День“)*

Донецький суд заборонив закривати українську школу

ДОНЕЦЬК. — Донецький апеляційний адміністративний суд 22 липня заборонив Донецькій міській раді закривати українську школу ч. 111. Рішення суду оскарженню не підлягає. У пресслужбі Донецької обласної організації партії „Фронт змін“, юристи якої представляли в суді інтереси батьків, особливо відзначили принциповість керівника ініціятивної групи батьків школи ч.111 Ирини Круглової. Тепер міська влада зобов’язана підготувати школу до навчального року. *(„Укрінформ“)*

Відбувся міжнародний фестиваль єврейської музики

ЛЬВІВ. — 24 липня запальні єврейські мелодії наповнили львівське середмістя. На центральній площі Ринок та древній Староєврейській вулиці, розгорнулися сценічні майданчики III Міжнародного фестивалю єврейської музики – „LvivKlezFest“. Імпреза зібрала виконавців з Австрії, Ізраїлю, Молдови, Німеччини, Польщі, Росії, України, а також усіх, хто шанує єврейську культуру. Родзинка фестивалю – свято вулиці, яка на один день зажила гамірним життям ремісників з єврейського кварталу. За звичаєм старих галицьких євреїв, усі вони, допомагаючи один одному, торгуються з покупцями, котрі хочуть придбати товари. Розгорнувся книжковий ярмарок та велелюдний базар з різноманітними сувенірами. І вже ніхто не залишився байдужим до єврейського весілля, на якому молодята „уклали“ шлюбний контракт – ктубу, а гості – шановані представники ремісничих цехів – обдаровували їх та кружляли у загальному танку. Долучилися до проведення дійства його організатори – Посольство Ізраїлю в Україні, Благодійний Фонд „Гесед-Ар’є“, американський єврейський комітет „Джойнт“, незалежний культурологічний часопис та компанія „Голдинґ емоцій „ФЕСТ“, Музей ідей та інші. Запросили мешканців та підприємців Староєврейської, котрі з радістю прийняли пропозицію та доповнили рідкісними раритетами численні виставки. У програмі імпрези – ремісничі майстер-кляси, тематичні прогулянки місцями національної історії міста, вистави, низка музичних виступів та заключний гала-концерт „Мазл тов!“. Паралельно відбувалася виставка малярства „Єврейський вимір“. Це була спроба відтворити втрачену музичну культуру, а разом з нею і значний пласт історії Львова, яка була невід’ємною складовою галицької мультикультурної столиці. Подібні фестивалі вже стали традиційними та надзвичайно популярними в багатьох европейських містах, зокрема Кракові, Лондоні, Парижі, Відні та Берліні. *(„День“)*

Україна готується до інформаційних і психологічних війн

КИЇВ. — В українській армії з’явиться окремий підрозділ – сили спецоперацій. Цих військових залучатимуть до виконання антитерористичних та інформаційно-психологічних завдань. Сили спеціяльних акцій плянують зформувати до 2017 року в рамках реформування української армії. Про це повідомив 21 липня начальник Генерального штабу, Головнокомандуючий Збройними Силами України, генерал-полковник Григорій Педченко на зустрічі з Верховним головнокомандуючим Об’єднаними збройними силами НАТО в Европі, адміралом Джеймсом Ставрідісом. Плянується, що сили спецакцій, окрім протидії інформаційним та психологічним війнам, піклуватимуться про безпеку національного морського судноплавства, а також захищатимуть українських громадян та об’єкти власности за межами України. *(„Німецька хвиля“)*

Акція солідарности з білоруськими опозиціонерами

ЛЬВІВ. — Акцію солідарности з білоруськими опозиціонерами провели 20 липня ввечері у Львові. Незважаючи на пізню годину, на вулиці вийшли десятки оціб. Організатори вирішили поінформувати львів’ян про події у Білорусі, адже більшість їх не знає, що насправді відбувається у сусідній державі. Біло-червоний прапор 23-річна білоруска Ксенія Купчинська-Давидова привезла з Мінська. Якби його знайшли прикордонники, в Україну К. Купчинська-Давидова не потрапила б. Про акцію солідарности у Львові дівчина дізналася в інтернеті. Вона тішиться, що українці підтримують білоруську опозицію. *(„5-канал“)*

У ГПУ підтвердили повернення в Україну В. Сацюка

КИЇВ. — У Генеральній прокуратурі України (ГПУ) 21 липня підтвердили, що один з фіґурантів справи щодо отруєння Віктора Ющенка, Володимир Сацюк, повернувся в Україну з Росії. У 2005 році стосовно колишнього першого заступника голови Служби безпеки України (СБУ) В. Сацюка було порушено кримінальну справу за незаконне присвоєння військового звання. Його оголосили у розшук. Після того, як стало відомо про отримання ним громадянства Росії, розшук було знято. У ГПУ В. Сацюка допитали як свідка у справі щодо отруєння В. Ющенка. Саме на дачі експзаступника глави СБУ 5 вересня 2004 року відбулася вечеря, під час якої нібито й отруїли В. Ющенка. *(„День“)*

Львівські письменники „взяли штурмом“ приміщення

ЛЬВІВ. — 21 липня о 10-ій год. ранку керівники і члени Ради Львівської обласної організації Національної спілки письменників України, зрізавши замки, зайшли у приміщення спілки. Про це повідомив член Національної спілки письменників Ігор Гургула. Він нагадав, що попередня голова Львівської обласної організації Національної спілки письменників Марія Якубовська, яка вже навіть не є членом спілки, не пускала письменників на чолі з нинішнім головою Романом Іваничуком у це приміщення. 22 липня у Львові відбудеться прес-конференція голови Національної спілки письменників України Володимира Яворівського, який приїжджає з презентацією свого роману. „Того ж дня вже у своєму приміщенні ми проведемо раду спілки, – заявив І. Гургула. – Є велике бажання працювати, а особливо залучати молодь, видавати нові речі. У проєкті тритомник всього найкращого, написаного у Львові, починаючи з літописних часів і донині. Ми будемо серйозно працювати над тим, щоб виїжджати в наші містечка і райцентри і виступати там перед людьми, тому що, як показують певні спостереження, в цьому є велика потреба“. *(„Зік“)*

80 відс. українців не читали Конституцію

КИЇВ. — 80 відс. українців заявляють, що не читали і не переглядали текст Конституції України. Про це 21 липня повідомили в прес-службі компанії „Research & Branding Group“, яка 16-26 червня провела дослідження громадської думки населення України щодо вивчення ставлення українців до Конституції України. Знайомився з текстом кожен п’ятий опитаний, і ще 2 відс. українцям було важко відповісти на запитання. Респонденти відбиралися за квотною вибіркою, що репрезентує доросле населення країни за місцем проживання, статтю і віком. Обсяг вибіркової сукупности соціологічного дослідження склав 2,079 осіб. *(„День“)*

Суд над Ю. Тимошенко перетворюється на комедію

КИЇВ. – Суд і Генеральна прокуратура України виглядають іноді абсолютним посміховиськом на тлі захисту Юлії Тимошенко, яка назвала засідання Печерського суду, в якому слухалася її справа, фарсом.

Біля Печерського суду – два табори. Антитимошенківський декорований як версія концтабору. На чорних сітках прикріплені білі гасла, що таврують Ю. Тимошенко. „Тимошенківці“ веселяться, коли їм через гучномовці переказують, що відбувається в суді.

25 липня відбулося вже третє засідання, після того, як до захисту були залучені нові юристи Микола Сірий і Олександер Плахотнюк. Прокурор Лілія Фролова показала судді Родіонові Киреєву вислови Ю. Тимошенко в інтернеті, і той жадібно взяв папери, цікавлячись, чи готовий захист ознайомитися. М. Сірий попросив можливість ознайомитися з висловлюваннями вголос. І авдиторія ще 40 хвилин слухала, як саме Ю. Тимошенко кривдила Р. Киреєва в „Твіттері“. М. Сірий з почуттям зачитував її вислови про „маріонетку в мантії“, про „Феміду з пачкою грошей в одній руці і телефоном спецзв’язку в іншій“, про те, що її собаки, напевно, теж під арештом. Присутні душилися від сміху. Л. Фролова роздрукувала це в двох примірниках, тому захисник зачитував усе це двічі.

Не менш захоплюючою була дискусія, чи треба зменшувати кількість озброєних до зубів представників охоронного спецпідрозділу, про що висловив клопотання адвокат.

Розповівши про те, як здійснюється звинувачення в европейській судовій системі, захисник зазначив, що в цій ситуації відсутні кримінально-процесуальні засоби доказів, які підтверджували б або спростовували набір можливих незаконних дій, які вчинила Ю. Тимошенко, перебуваючи на посаді прем’єр-міністра.

„Вкажіть на подію злочину або на ті норми акту або закону, порушеного Ю. Тимошенко, в яких містилися б ознаки злочину. Інакше обвинувальний висновок стає дуже абстрактним припущенням“, – сказав М. Сірий.

Р. Киреєва бентежило, що представник захисту говорив голосно. Він переривав засідання, виходив в дорадчу кімнату, потім зривався на крик. „Що ви кричите?“ – відреаґував на його обурення депутат Андрій Сенченко і був негайно видалений з залі.

Останнім етапом засідання було клопотання про перенесення засідання на місяць і 25 днів для ознайомлення з матеріялами справи. Це клопотання зачитувалося тричі. Але прокурор і суддя були непохитні. Депутати кричали: „Ганьба!“. Свій гнів він зігнав на народному депутатові Юрієві Прокопчукові, який назвав те, що відбувається, ганьбою. Спецпідрозділ за рішенням суду виводив Ю. Прокопчука з залі з боєм. Засідання закінчилося.

Прихильники Ю. Тимошенко сказали, що бльокувати цей процес – єдине правильне рішення, щоб протриматися до осені, коли будуть виконані всі процедури в Европейському суді. Ще один день вони вистояли.

Олена Мігачова,
УНІАН

* * *

27 липня прокурор попросив змінити міру запобіжного заходу для Ю.Тимошенко з підписки про невиїзд на взяття під варту. Печерський районний суд відмовив у задоволенні цього клопотання прокуратури. *(УНІАН)*

Спецпідрозділ 25 липня за рішенням суду виводить з залі народного депутата Юрія Прокопчука. *Фото: УНІАН*

П’ятий...

(Продовження зі стор. 1)

„Дзвін“ і Хор „Думка“ з Ню-Йорку.

Ведучі Фестивалю Лариса Баюс, акторка, диктор і журналіст з Торонто, та Андрій Добрянський, співак, диригент, актор і танцюрист з Ню-Йорку, доклали всіх своїх умінь, включно з інформаціями англійською та українською мовами, щоб програма проходила гладко та в призначеному часі.

Серед гостей, що з’їхалися зблизька і здалека, були мешканці з північно-східніх штатів США, з центрально-західніх штатів, Фльориди та Каліфорнії, як і з різних частин Канади, включно з тими, що вперше відвідували Центр Української Спадщини на Союзівці.

Серед гостей-відвідувачів – представники Української дипломатичної місії в США, табір новачок з пластової оселі „Вовча тропа“ в Іст-Четам, Ню-Йорк.

Несподіванкою для гостей Фестивалю був виступ Пітера Ярова з леґендарної групи „Пітер, Пол і Мері“, який разом з М. Бурмакою виконав декілька пісень на вечірньому концерті в суботу, 16 липня.

Спонзорами цьогорічного Фестивалю Української Культури були: Федеральна Кредитова Спілка „Самопоміч“ з Ню-Йорку, Українська Авіолінія „Аеросвіт“ і Український Народний Союз. Організатором цього, тепер щорічного, Фестивалю є Українська Народна Фундація, доброчинна гілка УНСоюзу, а Фестиваль організований під патронатом Посольства України в США.

Серед виграшів Фестивалю – два квитки (Ню-Йорк-Київ і Київ-Ню-Йорк) Авіолінії „Аеросвіт“, дохід з яких був призначений на потреби Центру Української Спадщини на Союзівці. (Щасливцем виграшу стала Наталка Лишик з Ню-Джерзі).

На забаві у п’ятницю і суботу грали оркестри „Світанок“ з Ню-Йорку та „Клопіт“ з Чикаґо.

Понад 20 палаток продавців на тенісовому майдані пропонували гостям можливості купити вишивані сорочки, музичні диски, книжки, релігійні предмети, дитячий одяг і забавки, ювілірні прикраси, народну різьбу, кераміку та інше.

Організатором Фестивалю був окремий комітет, який складався з Роми Лісович – скарбника УНСоюзу, Оксани Тритяк, – головного організатора УНСоюзу, і Нестора Паславського – керівника Союзівки.

У п’ятницю ввечорі, 15 липня, започатковано Фестиваль програмою, котра вказувала на майбутні виступи Школи танцю ім. Роми Прийми-Богачевської, Українського танцювального ансамблю „Село“, С. Довгань, В. Попадюка та Ансамблю народних музик „Гармонія“.

Рома Лісович, скарбник УНСоюзу, привітала гостей на цей „чудовий кінець тижна повний музики, пісень і танців“. Вона підкреслила важливість зберігання української культурної спадщини та вказала на ролю УНСоюзу, який це виконує через свою Українську Народну Фундацію.

Програма продовжувалася о полудні у суботу, 16 липня, у залі „Веселки“ одногодинним концертом чоловічого хору „Дзвін“ з Філядельфії під батутою Нестора Кизимишина з Івано-Франківська. У своєму першому виступі на Союзівці хор „Дзвін“ чарував публіку своїми багатими голосами та улюбленими українськими піснями.

Коротко після 1:00 год. по полудні того ж дня на концерті на вільному повітрі відбулося офіційне відкриття Фестивалю з почесною вартою прапороносців Українсько-американських ветеранів і відспіванням Святославою Качарай гимнів США, України та Канади.

Стефан Качарай, президент УНСоюзу, привітав присутніх на цьому щорічному п’ятому Фестивалі української культури та пообіцяв, що програма Фестивалю підтвердить, що „нема то, як на Союзівці“. Він також підкреслив присутність Посла України до ООН Юрія Серґеєва, Генерального консула України в Ню-Йорку Сергія Погорельцева, радника Посольства України у Вашинґтоні Василя Зварича та консула України в Ню-Йорку Богдана Мовчана.

Цей концерт, як і головник концерт вечором відкрилися „Привітом“ у виконанні Школи танцю ім. Роми Прийми-Богачевської, під керівництвом Ані Богачевської-Лонкевич та мистецького директора Орланда Паґана.

Танцювальний ансамбль „Село“ привернув увагу глядачів своїм оригінальним танком „Диско“, виконаним до пісні відомого та улюбленого Рона Кагута. Рон і Боні Піклики є хореографами цього 90-членного ансамблю, з яких 23 виступали на Союзівці.

Співачка С. Довгань, що еміґрувала з України 1995 року, чарувала гостей українськими народними піснями, піснями з американських музичних вистав та оперними аріями. Треба зазначити, що С. Довгань (тоді С. Чаван) була вибрана „Міс Союзівкою 1988“.

В. Попадюк захоплював присутніх своєю емоційною та вогнянною грою української та циганської музики.

Ансамбль народних музик з Клівленду „Гармонія“ виконав українські та східньоевропейскі мелодії засягом від Дунаю до Карпат. Вживаючи різнородні народні інструменти, ансамбль виконує традиційні мелодії на циганські, мадярські, румунські, хорватські, українські, словацькі і карпаторусинські теми. Їхній репертуар на фестивалі включав добірку мелодій Буковини та Гуцульщини до циганської музики.

Зірка концерту М. Бурмака підкреслила вагомість дати цього концерту – 16 липня – це день, коли Україна проголосила суверенітет своєї держави в 1990 році та проголосила присутнім „Моє серце – для Вас, моя душа – для Вас“. Акомпаніючи собі на ґітарі, вона заспівала кілька своїх власних пісень, включно з відомою балядою „Не бійся жити“.

Після цього М. Бурмака з П. Яровим виконали англійсько-українську версію пісні „Не смійся з мене“, як і двомовну версію клясичних американських народних пісень „Віє вітер“(написав Боб Дилан) і „Де поділися всі цвіти“ (написав Піт Сіґер). Виступом дунамічного „Гопака“ Школи танцю ім. Роми Прийми-Богачевської закінчено цей концерт.

Заключною точкою П’ятого Фестивалю Української Культури у неділю, 17 липня, по полудні, був виступ хору „Думка“ з Ню-Йорку під батутою Василя Гречинського, у переповненій залі „Веселки“.

Хор виконав ряд народних і клясичних пісень включно з патріотичною піснею США „Бойовий гимн Республіки“.

Переклад вістки
з „The Ukrainian Weekly“:
Христина Ференцевич

Фоторепортаж з Фестивалю – на стор. 12 і 13

Британія висилає усіх лібійських дипломатів

ЛОНДОН. — Британський уряд заявив, що висилає з Сполученого Королівства всіх співробітників Посольства Лібії. Вважають, що це один зі способів посилити тиск на режим полковника Моамара Кадафі. Влада Британії в особі міністра закордонних справ Віліяма Гейґа пояснила, що вважає законним урядом Лібії Національну перехідну раду, яку зформували повстанці. Лібійський посол був висланий з Британії ще у травні цього року – після того, як був здійснений напад на посольство Британії у лібійській столиці Тріполі. Зараз у лібійському посольстві в Лондоні працює восьмеро осіб. Британія перебрала на себе керівну ролю у військових діях НАТО проти режиму М. Кадафі і неодноразово наголошувала, що він має відмовитися від влади. Бої у Лібії між повстанцями та прихильниками полковника М. Кадафі тривають вже п'ятий місяць після того, як у країні спалахнуло повстання проти правління М. Кадафі. *(„Кореспондент")*

Жалобу за жертвами авіокатастрофи оголошено в Мароко

РАБАТ, Мароко. — 27 липня триденну жалобу за жертвами авіокатастрофи оголосив король Мароко Мохамед VI, який також висловив співчуття сім'ям загиблих. На будівлях усіх державних структур спущені національні прапори. Напередодні військово-транспортний літак мароканських Військово повітряних сил влетів в гору неподалік міста Гельмін. Загинули 78 осіб. За попередньою версією, аварія сталася через сильний туман. Усього на борту перебувала 81 людина. Трьом удалося вижити. Авіокатастрофа стала другою за маштабом в історії країни. У 1973 році пасажирський літак упав поблизу міста Рабат. Тоді загинули 105 осіб. *(„5-канал")*

Жертвою вибуху в Афганістані став посадник Кандагару

КАНДАГАР, Афганістан. — Посадник Кандагару, одного з найбільших міст на півдні Афганістану, Гулям Хаміді загинув внаслідок вибуху, який здійснив бомбіст-смертник. У момент вибуху посадник виступав з промовою перед городянами біля приміщення міської адміністрації. Цього місяця це вже третє вбивство афганського високопосадовця. Раніше в Кандагарі загинув брат Президента Афганістану Хаміда Карзая Ахмад Валі Карзай, якого вважали одним з найвпливовіших людей у цьому реґіоні. Через тиждень по тому було вбито одного з найближчих помічників Х. Карзая Яна Мухамеда Кана. Хвиля насильства посилиася після того, як сили НАТО оголосили про поступове передання повноважень місцевам силам безпеки. *(Бі- Бі-Сі)*

Держдепартамент США відмовив у візах 60 російським посадовцям

ВАШІНҐТОН. — 26 липня Державний департамент США ввів заборону на видання американських віз 60 російським службовцям, пов'язаним з справою юриста Сергія Маґнітського. 37-річний правозахисник помер у російській в'язниці попереднього затримання. Окрім справи С. Маґнітського закон може бути застосований до справи як наприклад вбивства Анни Політковської. *(„Голос Америки")*

У Норвегії скоєно напад на урядове приміщення та молодіжний табір

ОСЛО, Норвегія. — 22 липня сильний вибух у центрі Осло пошкодив 17-поверховий урядовий будинок й інші урядові будівлі, де, серед інших, розміщується бюро прем'єр-міністра. Очевидці події свідчать, що принаймні семеро осіб загинуло і ще 15 зазнали поранень.

Внаслідок вибуху вилетіли вікна у навколишніх офісних спорудах, житлових будинках та приміщенні найбільшого таблоїду країни „VG". Поліцейські з'ясували, що біля урядової споруди було підірвано начинений вибухівкою автомобіль. Другий випадок трапився на острові Атоя на південь від Осло. Одягнений у поліцейську форму озброєний чоловік розпочав стрілянину у молодіжному таборі.

У день жалоби за жертвами трагедії, яка вразила країну 22 липня, королівська родина молилася разом з тисячами норвежців за загиблими, більшість з яких були підлітками. Люди приходили з квітами та запалюювали свічки на меморіялі біля головної церкви Осло.

Затриманому 32-річному Андерсові-Берінґові Брейвікові у разі визнання його винним у тероризмі загрожує 21 рік у в'язниці. Він стверджує, що діяв один. 24 липня норвезька поліція здійснила обшук будинку в Осло, де, за підозрами слідчих, могли переховуватись спільники А. Б. Брейвіка.

ґСлідів вибухівки у будинку знайдено не було, затриманих під час рейду відпустили. Норвезька поліція каже, що незадовго до атак 22 липня А. Б. Брейвік опублікував в інтернеті маніфест на 1,500 сторінок, де пояснював свої мотиви.

У документі йдеться про багатокультурність та іміґрацію мусульман, і про те, що автор є послідовником ордену тамплієрів. Це середньовічна християнська організація, яка брала участь у хрестових походах та, за деякими джерелами, була прихильницею ідеї домінування білих людей. У документі також ідеться про те, що європейська багатокультурність послабила національну самоодинку через „ісламську колонізацію Европи".

Адвокат А.Б. Брейвіка каже, що його клієнт хотів покарати автохтонних европейців за зраду їхньої спадщини.

Щонайменше 97 осіб вважають загиблими внаслідок стрілянини та вибуху бомби у Норвегії 22 липня.

Поліція підтвердила, що А. Б. Брейвік, якого звинувачують у скоєнні обох нападів, убив 85 осіб, коли відкрив вогонь по учасниках молодіжного табору Робітничої партії на острові Утоя неподалік від Осло.

Адвокат Гейр Ліпстад, який представляє А. Б. Брейвіка, каже, що його клієнт визнає, що скоїв вибух та стрілянину та має намір пояснити свої мотиви в суді. А. Б. Брейвік, за словами адвоката, також назвав свої дії „жахливими, але необхідними". Адвокат також підтвердив, що А.Б. Брейвік готував атаки упродовж деякого часу.

25 липня він постав перед суддями, які вирішили, що він залишатиметься під вартою на час розслідування.

Норвезька поліція не дає інформації щодо мотивів нападів, але припускають, що в обох випадках ціллю була правляча в Норвегії Робітнича партія.

Сотні людей приходять до собору в Осло, де залишають квіти та свічки, щоб вшанувати загиблих. 24 липня в країні провели низку поминальних служб та процесій.

Напередодні своє співчуття родичам загиблих висловив прем'єр-міністер Норвегії, а також король Гаральд і королева Соня.

Атаки рішуче засудила міжнародна спільнота. Свої співчуття та пропозицію про допомогу висловив Президент США Барак Обама.

Мешканці Вашінґтону передали співчуття норвезькому народові, принісши квіти та запаливши свічки під статуєю Принцеси Марти біля Посольства Норвегії. Червоно-синій прапор будинку Посольства залишається приспущеним.

Папа Римський Бенедикт XVI під час недільного Богослуження служби висловив свій глибокий сум та закликав людей зійти зі „шляху ненависти".

Свідки нападу на острові Утоя розповідають про „жахливу картину", як високий блондин, одягнений у поліцейську форму, попросив людей зібратися в одному місці і почав розстрілювати. *(Бі-Бі-Сі, „Голос Америки")*

Законодавці США опрацьовують пляни про федеральний бюджет

ВАШІНҐТОН. — 25 і 26 липня Президент Барак Обама зустрічався з представниками обох партій у Конґресі. Провідники Сенату і Палати Представників США опрацьовують окремі пляни про підвищення межі заборгованости федерального бюджету. Це відбувається після того, як у неділю, 24 липня, Конґрес і Білий Дім не змогли дійти двопартійної угоди в цьому питанні.

Провідник республіканської більшости в Палаті Представників Джон Бейнер закликав того ж дня своїх республіканців, щоб вони підтримали „нові заходи", які б стосувалися короткотермінового продовження межі заборгованости і водночас пакету бюджетних зменшень.

Раніше Дж. Бейнер заявив, що він не був певен, чи двопартійна угода буде досягнута. Провідник демократичної більшости Сенату Гері Рід хоче довшої угоди щодо межі на зовнішні запозичення і також зменшення витрат на трильйони дол. Президент Б. Обама заявив, щоб він хотів би такого амбітного пакету про зменшення заборгованости, який усунув би це питання з порядку денного до часу після загальних виборів у 2012 році.

Щоб федеральний уряд міг продовжувати позичати гроші, угода мусить бути досягнута до 2 серпня. Тим часом ґльобальні інвестори уважно спостерігають за переговорами про підвищення межі на запозичення і зменшення федеральних витрат.

Президент США Б. Обама 26 липня звинуватив консервативне крило Республіканської партії в невиконанні угоди щодо уникнення дефолту країни. Дефолт призведе до неспроможности американського уряду платити за своїми борговими зобов'язаннями.

До 2 серпня борги США досягнуть встановленої законом межі 14.3 трлн. дол. Конґрес має проголосувати за встановлення нової законної межі боргу країни.

Республіканці та демократи представили свої програми щодо уникнення дефолту. Розбіжності в підходах змусили Президента Б. Обаму виступити з екстренним зверненням до нації по телебаченню.

„Значна частина республіканців наполягає лише на урізанні витрат", – підкреслив Президент. Б. Обама також сказав, що такий підхід не зобов'язує „найбагатших американців і корпорації робити хоча б якийсь внесок".

В тій же таки телепромові Президент Б. Обама апелював до „більшости американців", які, за його словами, „не розуміють, як можна просити громадян похилого віку платити більше за медичне страхування – до того, як корпорації з своїми реактивними літаками і нафтові компанії не будуть позбавлені податкових послаблень".

Республіканці, не гаючи часу, одразу відреаґували. Заяву виголосив Дж. Бейнер. Він звинуватив Б. Обаму в тому, що той хоче отримати „незаповнений чек" для покриття бюджетного дефіциту.

Дж. Бейнер також сказав, що часи необмежених витрат для президентськоого уряду вже в минулому. Загалом, обидві сторони сходяться в тому, що дефіцит бюджету треба скорочувати, але шлях до компромісу залишається складним.

Експерти кажуть, що у випадку оголошення дефолту США можуть розглядатися два сценарії розвитку подій – „песимістичний" і „менш песимістичний".

За першим буде спостерігатися зростання оподаткування на всі види кредитування, уряд не зможе платити платні службовцям і військовим, пенсії, а на міжнародних ринках буде неспокійно.

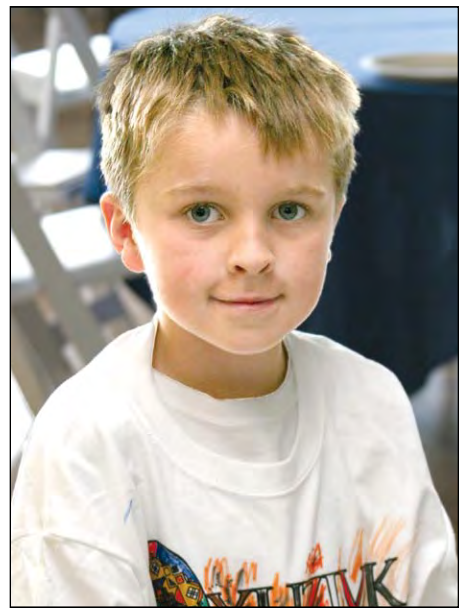
За позитивнішим сценарієм, наслідки дефолту будуть пом'якшені за рахунок урізання витрат. *(„Голос Америки", Бі-Бі-Сі)*

На Союзівці зустрілися американські сім'ї, які адоптували дітей з України

У залі „Веселки" спілкуються учасники зустрічі американських родин з адоптованими дітьми.

Юні американці українського походження Діяна Кокергем і Стефан Полард у сорочинках Союзівки.

Скарбник Українського Народного Союзу Рома Лісович з 12-річними Танею Сомер і Гулею Гаєнс, які народилися в Маріюполі.

Посол Сергій Погорельцев і координатор програми Богдана Пужик.

В дружній розмові про дітей (зліва): Кен Кокергем, Майкл Полард і Генеральний консул Сергій Погорельцев. *Фото: Фелікс Хмельковський*

Пол і Шерон Боді (зліва) адоптували Анну з Чернівців і Анжелу з Луцька. З ними (праворуч) – бабуся Інес Боді.

(Продовження зі стор. 1)

в Ню-Йорку Сергій Погорельцев розповів, що в окрузі діяльности цієї дипломатичної установи сім'ї адоптували вже понад 1,500 сиріт з України. Число адоптованих дітей рік-у-рік зростає.

Генеральне консульство надає цим сім'ям постійну консульську, юридичну і методичну допомогу.

Згідно з правилами, кожна сім'я повинна раз у рік інформувати консульство про умови життя і стан адоптованих дітей. Якщо такі звіти не надходять, до колишніх сиріт виїздить віце-консул Костянтин Ворона, до службового обов'язку якого входять контроля за життям дітей з України. Але проблем майже не виникає, і візити дипломата найчастіше стають дружнім спілкуванням з родинами.

Умови життя і виховання дітей уважно контролюють служби соціяльної опіки та інші державні органи США. Чимало адоптованих дітей мають різні хронічні захворювання і навіть каліцтва, викликані несприятливим початком життя. Генеральний консул С. Погорельцев відзначив, що в Америці такі діти отримують надійну медичну допомогу на вищому рівні.

До Генерального консульства також надходять листи з сиротинців, де раніше утримували дітей, з проханням розповісти про їхнє життя. Жоден з таких листів не залишається без відповіді.

США першими розпочали міжнародне адоптування дітей після Другої світової війни, яка осиротила сотні тисяч хлопчиків і дівчаток. Адоптування стало вагомою частиною американського життя. Під час перепису 2000 року в опитнику зникла позначка „адоптована дитина", що юридично урівняло в сім'ях усіх дітей – і власних, і прийнятих. США стали членом Гаазької конвенції про адоптування, якою визначені чіткі умови усиновлення і удочеріння сиріт. С. Погорельцев зазначив, що Україна покищо

(Закінчення на стор. 19)

Уточнення

У підписі до світлини з Фестивалю української культури на Союзівці (ч. 29, стор.13) прізвище Оксани Станько, однієї з представників УНСоюзу на фестивалі, було помилково подане як Станко.

Час думати про наші школи

Непомітно, крізь липнево-серпневі спеки, наближаємося до вересня – до початку нового навчального року в системі освіти, також і в наших суботніх Школах українознавства.

Мають вже вони за собою немалу, нелегку, але славну історію, добре послуживши і продовжуючи добре служити інтересам збереження української ідентичности на Північноамериканському континенті. Тому ця подвійно важлива тема – громадська і родинна, варта обговорення і все новішого осмислення задовго до вересня. Тим більше, що, ретельно порившись в літературі, можна знайти немало й „ювілейних" приводів до розмови. Згадаймо хоч би це: „Буквар малоруський" , що його спеціяльно для недільних українських шкіл написав Тарас Шевченко, вийшов у Києві в 1861 році. Також „кругла дата" – в 1881 році у Львові було засноване Педагогічне Товариство „Рідна Школа", яке свою діяльність почало з загальноосвітніх курсів, відтак стало засновником цілої мережі приватних українських шкіл у Галичині.

Вповні здавали собі справу з важливости заснування українського шкільництва вже перші наші еміґрантські громади в Америці і Канаді. „...Пам'ятайте на виховання ваших дітей, старайтесь совісно сповнити святий обов'язок, наложений на вас – дати діточкам просвіту!... Закладайте українські школи!", - закликала наша „Свобода" 1 березня 1894 року. А на з'їзді українських священиків і мирян 30 травня 1901 року – тобто 110 років тому – з найавторитетніших людей було обрано Шкільну Комісію, і вона негайно взялася за практичне організування українських шкіл.

Від 1953 року при Українському Конґресовому Комітеті Америки діє Шкільна Рада – централя української освітньої системи, в яку на сьогодішній день входять 36 Шкіл українознавства, а навчання вони провадять згідно з вимогами спеціяльної програми, розробленої Шкільною Радою в 1981 році. Рада видає журнал „Рідна Школа", на сторінках якого учителі діляться набутим досвідом. Немалою заслугою централі є те, що вона влаштовує для випускників американських шкіл так звані стейтові іспити з української мови, корисні тим, що дають школярам змогу отримати додаткові кредити при вступі в коледжі та університети.

Меті дальшого розвитку українознавчих шкіл успішно служать двотижневі курси-семінари для підвищення кваліфікації українських учителів, які кожного літа Шкільна Рада проводить на Союзівці, в Центрі української спадщини, за шляхетного спонзорства Українського Народного Союзу. 25 липня почався вже 27-ий з черги учительський семінар, присвячений він 20-літтю відновлення незалежної Української держави. Як і минулого літа, лекції читатимуть голова Шкільної Ради д-р Євген Федоренко (українська мова і література), д-р Юрій Гаєцький (історія України), д-р Ігор Мірчук (українська культура), д-р Володимир і його дружина Наталія Боднарі (географія України). А закінчаться виклади знову рефератами, що їх захищатиме кожен курсант-учитель перед своїм викладачем.

Тож бажаємо усім учасникам семінару провести його так, щоб і новий навчальний рік у школах українознавства записався в історію нашої діяспори гарними, схвальними рядками.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році **Видає Український Народний Союз**

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280,2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net
Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

ЛИПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Він називав Україну „Рідною Хатою"

29 липня – день народження Митрополита Андрея Шептицького. Що рік народження (1865) не є тепер датою ювілейною, у цьому випадку забудьмо, бо йдеться про особливу, рідкісну, надзвичайну людину, життя і праця якої залишили непроминальний слід не просто в українській історії, а в самому духові нашої нації, в її понадчасовій, понадземній сутності. Тому цей епітет – Великий Митрополит – завжди супроводжуватиме кожний спомин про нього, кожне нове наукове дослідження. Хоч, здається, в біографії А. Шептицького не залишилося невисвітленого ані кроку, ані дня його діяльности, бо, по-перше, вона припала на найскладніші роки українського пробудження Галичини, а по-друге – надавала цьому пробудженню ясного релігійного значення і вищого, перед очима Божими, виправдання.

З літератури про Митрополита вже й сьогодні можна скласти величезну бібліотеку книжок, написаних за окремими біографічними сторінками чи й рядками, і кожен без винятку текст свідчить про тісний і багатогранний зв'язок Владики Андрея з народним життям. Згадаймо хоч би його вирішальний вклад у викорінення реакційного москвофільства в Галичині на початку XX ст., або його ролю в соціяльному розвитку краю, в піднесенні українського галицького шкільництва, зокрема в заопікуванні дітьми-сиротами і студентами з бідних родин, у сприянні українському професійному і народному мистецтву, в постійній фінансовій допомозі галицьким письменникам, малярам, науковцям. З його боку не була це тільки людська доброта і співчуття, а було виявом глибокого національного самусвідомлення. „„Моя кохана Мамо, – писав він, – для мене довго-довго було своєрідною загадкою, як ще можливо, щоб упродовж століть український нарід, цей убогий сільський люд, наражений на безнастанні напади турків чи татар, на фізичне і моральне нищення чужих мовою і вірою окупантів, наражений на страшні наслідки частих воєн, без керми і вітрил зміг зберегти свою, йому тільки притаманну духовність, виявом якої є українській іконопис, українське мистецтво, своїх мистців-артистів, свої цілі школи іконописців, про які Европа нічого не знала й про які досі не знає...".

В роки сумнозвісної пацифікації саме Митрополит А. Шептицький вособлював опір польському українжерству і як син Вселенської, єдиної в Христі Церкви захищав від наруги православні храми в тодішній Польщі. І навіть як богослов Великий Митрополит, прямий спадкоємець Митрополитів Київських і Галицьких, все був обернений лицем не до букви, а до духу віри, все припадав до джерел первісного східнього християнства, до джерел української етнічної самобутности, розуміючи її як надійну підставу для політичної, державної незалежности України.

Про цю органічну близькість Владики Андрея до свого народу свідчили, проти власної волі, й вороги України і Української Церкви, котрі з намови Москви тиражували глупий міт, нібито Митрополит А. Шептицький є в руках Ватикану зручним знаряддям для навернення Росії – певна річ, заодно з усією Україною – до римо-католицтва. „Доказом" служив факт, що саме під його впливом в Петербурзі виникла Російсько-Католицька Церква, очолена о. Леонідом Федоровим, з яким Владика Андрей познайомився і близько зійшовся під час свого російського полону. Тоді ж, у 1817 році, в Петербурзі зібрався перший Синод цієї Церкви і на ньому головував наш Митрополит. „Та це нітскільки не суперечило українському націоналізмові Шептицького, бо поряд з Російсько-Католицькою Церквою він передбачав утворення Київського патріярхату Української Католицької Церкви, цілком незалежної від Російсько-Католицької Церкви і від Росії", – писав у своїй тритомній праці „Росія і папство" східньонімецький історик-атеїст Едуард Вінтер. З цього промосковського і вульґарно антиватиканського „дослідження" також можна бачити, що Митрополит А. Шептицький не міг, за силою свого характеру, бути знаряддям ні в чиїх руках. Цитуємо цікаві рядки Е. Вінтера: „..Статс-секретар Папи Ґаспаррі, відхиляючи прохання австрійського посла щодо піднесення Шептицького в кардинальський сан, не без жаху вигукнув: „Ми ледве даємо собі раду з цим своєвільним Митрополитом, то як же нам буде витримати з кардиналом!".

Але найкраще – послухаймо самого Владику: „Я українець з діда-прадіда. А Церкву нашу та святий наш обряд полюбив я цілим серцем, присвятивши для Божої справи ціле життя. Отже, знаю, що під цим оглядом не міг би бути чужий для людей, що віддані серцем і душею тій самій справі", – писав Митрополит Андрей у посланні до духовенства „Наша програма" в 1899 році.

Ще одна обставина в житті Великого Митропита і в його ставленні до рідного народу хвилює нас до глибини душі: він називав Україну „Рідною Хатою", і це не просто поетичний образ, близький українському світосприйманню і світорозумінню, це – повна співзвучність з Шевченковим „В своїй хаті – своя правда і сила, і воля".

Актуально, мовби сьогодні промовлена, звучить ця настанова Владики Андрея: „Ясно, як на долоні, що Рідна Хата не постане, що не буде українського моноліту, коли українці-самостійники не зможуть, всупереч усім різницям, які їх ділять, завести поміж собою якнайбільшу єдність. Тієї єдности Україні треба, і ця потреба накладає на нас усіх обов'язки, від виконання яких залежить ціла будучність Батьківщини. Якщо хочемо всенаціональної Хати хотінням глибоким і щирим, якщо та воля є не тільки фразою, ілюзією, то вона мусить проявлятися діяннями і те діяння мусить вести до єдности. До єдности в усіх напрямах, тому й до єдности релігійної...".

Так, про Великого Митролита існує гора літератури, але й досі не вповні ще осягнуто його світлий слід на нашій грішній землі, досі Україна чекає на цілісний духовний портрет свого вірного і мудрого сина.

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чи бував Головний отаман УНР Симон Петлюра в Миргороді?

У „Свободі“ 17 червня було вміщено світлину Симона Петлюри, зроблену у 1918 році в Миргороді. Після цього до редакції надійшли два листи, які вміщуємо на цій сторінці.

Щиро дякую Вам за цінну і цікаву газету „Свобода“, яку Ви реґулярно пересилаєте до Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри.

Бібліотека щойно одержала ч. 24 від 17 червня, у якому є фотографія під заголовком „Унікальна світлина Симона Петлюри“.

Анатолій Сазанський, який Вам прислав цю фотографію, писав до Української бібліотеки 17 березня: „Надсилаю Вам фотографію Симона Петлюри з групою однодумців. За нашою версією, ця фотографія зроблена під час його візити до нашого міста у 1918 році“.

Я відразу йому відповіла, що цей юнак (четвертий ліворуч) в жодному разі не може бути Головним Отаманом Симоном Петлюрою, бо у 1918 році він вже мав 39 років і зовсім так не виглядав. Я надіслала А. Сазанському листа, в якому наголосила на цій обставині, а також долучила для нього фотографію Головного отамана в той період.

А. Сазанський не взяв до уваги мої докази, після чого ще й надіслав Вам цю фотографію.

Прошу Вас негайно умістити в найближчому числі газети спростування, а на доказ надрукувати також додані мною фотографії Симона Петлюри у юнацькі роки та з часів його призначення на посаду Головного отамана в 1919 році.

Наперед дякую Вам за публікацію спростування, що дозволить відновити історичну істину щодо віднайденої А. Сазанським світлини.

Ярослава Йосипишин,
директор Бібліотеки
ім. Симона Петлюри, Париж

Я уважно прочитав листа Ярослави Йосипишин. Справді, з її подання питання видається спірним.Вона пропонує свою версію. Версія ж нашої дослідницької громади полягає у протилежному.

Ми розшукали світлину в родинному архіві св. п. Анастасії Скляр, в родині якої був один з старшин війська Української Народної Республіки.

Ця родина зберігає спогад про те, як С. Петлюра у Миргороді фотографувався в їхній хаті.

Справді, світлині майже 100 років, фотопапір неякісний, фото ретушоване, освітлення (світлину зроблено у низькій, з маленькими вікнами хаті Склярів) трішечки додало деформуючий ефект. Але важливо, що у Миргороді витягли з мороку забуття фотографію, яка 50 років пролежала під землею, схована від НКВД.

Перш ніж опублікувати світлину, я виніс її на суд групи старих петлюрознавців Австралії. Фото було опубліковане на титульній сторінці відомого в українському світі часопису „Прозріння“ з підписом „Головний отаман Симон Петлюра“.

Одностайними були і полтавські історики: на фотографії, безперечно, Головний отаман.

У Миргороді, коли ми презентували нашу знахідку, ні в кого не виникло сумнівів. Лише якийсь старий комуніст кричав: „Ето бандіт, по вас Колима плачет“.

Я звертався до Я. Йосипишин з проханням надіслати для нашої діяспорної бібліотеки хоч якусь інформацію про перебування Головного отамана на Полтавщині, зокрема у Миргороді, але відповіді не отримав.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

Світлини, надіслані з Парижу: Симон Петлюра в студентські роки (зліва) і Симон Петлюра в Кам’янці-Подільському (серпень 1919 року).

Світлина з Миргороду, опублікована в „Свободі“ 17 червня. Симон Петлюра – четвертий зліва.

Мають бути синьо-жовті прапори

8 липня в „Свободі“, на першій сторінці, були світлини з маніфестації у Львові з нагоди 70-річчя проголошення Акта про відновлення Української державности, а також з урочистої ходи в Кривому Розі, присвяченої цій же події.

Мене вразило, що і маніфестація у Львові, і урочиста хода в Кривому Розі проходили під червоночорними прапорами.

На знімці зі Львова видно сім червоно-чорних прапорів і десь на задньому пляні – один державний синьо-жовтий прапор. В Кривому Розі числове співвідношення краще – на один державний прапор припадає не сім, а лише три червоно-чорних прапори.

Мушу признатись, пишу це з засмученням. Невже проголошення Акту про відновлення Української державности у Львові було під червоно-чорними прапорами? Напевно, ні. Будучи з братом Олександром в Українській Повстанській Армії в 1943-1944 роках (відділ сотенного Мазепи), яка боролась за втілення в життя Акту про відновлення Української державности, ми вели боротьбу під синьо-жовтим прапором.

Ще й досі пригадується стрічка з пісні, яку ми співали:

Все вище, і вище, і вище
Несем синьо-жовтий прапор.
Могутнім ударом ми знищим,
Комуну, німецький терор.

А тепер, невідомо чому, йде систематична підміна державного прапора червоно-чорним. І то не тільки у Львові. Те саме явище зауважується на патріотичних маніфестаціях в Києві, де переважають не синьо-жовті прапори, а червоночорні.

То чи ж можна дивуватись, що прихильники московсько-комуністичної ідеології з Партії Реґіонів, які тепер є при владі в Україні, вирішили іґнорувати державний прапор України і відзначати річницю „вітчизняної“ війни під червоним прапором окупанта?

Чи ті, що прийшли на маніфестацію у Львові під червоно-чорними прапорами, включно з присутніми там ветеранами визвольних змагань, чули і розуміли цитовані слова Татяни Параскевич:

„Ми прагнемо показати, що жодні криваві полотнища не здатні об’єднати українців. Україна має власний прапор і лише він може об’єднати навколо себе громадян нашої держави“.

Шкода, що не додала, що державним прапором України є синьожовтий, а не червоно-чорний прапор.

Михайло Герець,
Ратерфорд, Ню-Джерзі

Коли будуть книги, будуть і читачі

Д-р Роман Сольчаник в змістовній і вдумливій статті „Питання, яке зріє 20 років“ („Свобода“, 1 липня) розглядає становище української мови (переважно в Україні). Проаналізувавши багатонапрямний проґрес (чи реґрес) української мови він порушує питання про спільну вину щодо цього і також про те, який має бути вихід з такого не надто оптимістичного стану речей.

Питання „хто винен“ виявляє бажання знайти конкретного винуватця. Мовляв, як знайдеш, то покараєш, а там вже й видніше буде! Питання, отже, з психологічної точки зору настроює людей різних поглядів одного проти другого, і тому ні саме питання, ні можлива відповідь на нього конструктивного підходу до проблеми не виявляють.

Винних багато – і москалі, і поляки, і румуни, і мадяри, а найбільше, мабуть, самі українці, які вже століттями забувають батьківську мову. Але говорити про вину недоречно, бо створюється лише антаґонізм між тими, хто звинувачує, і тими, кого звинувачують.

Такий підхід протилежний до „національного солідаризму“ (термін Миколи Сціборського з його книги про український націоналізм, де автор описує конструктивне співжиття між різними прошарками населення як всенародну ціль).

Наша відповідь – це укроцентризм, це діяльна любов до української мови, до української книжки, це дбання про чистоту і правильність правопису, читання української літератури.

Як приклад, хочу навести книгу д-ра Софії Парфанович про статеве життя, яка в 1939 році з’явилася в російськомовному Києві на чорному ринку. Видно, хтось з вояків, які брали участь у поході Червоної армії в західню Україну, привіз до Києва якусь кількість примірників цієї книги, виданої чистісінькою українською мовою.

Зросійщений Київ такого ніколи не бачив і не чув. Але це була книжка з рідкісним, надзвичайно цікавим життєвим змістом, на яку була потреба. Тому вміння читати українською мовою з’явилося ніби від дотику маґічної палички. Отже, якщо подбати про зміст і якість української літератури, то і читач знайдеться, щоб українські книги читати.

Також треба вивчати фонетичну форму художнього слова, бо українська мова – це мова милозвучна, музична. Недарма Володимир Сосюра порівнював її до „солов’їної“.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Українські моряки читають газети Українського Народного Союзу

13 липня до редакцій видань Українського Народного Союзу звернувся Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев з проханням надсилати по три примірники „Свободи" і „Українського тижневика" до ню-йоркського Центру з захисту прав моряків, який розташований в морському порті Нюарку, Ню-Джерзі.

„Прохання викликане необхідністю забезпечення громадян України – членів екіпажів морських суден, що прибувають до США, свіжою інформацією з України, яка традиційно займає центральне місце на шпальтах Ваших шанованих видань", – написав С. Погорельцев.

Прохання Генерального консула було негайно прийняте до виконання, і тепер українські моряки можуть читати газети Українського Народного Союзу.

Вже певний час обидві газети доставляються на летовище ім. Кенеді в Ню-Йорку, щоб їх могли читати залоги і пасажири літаків авіокомпанії „АероСвіт".

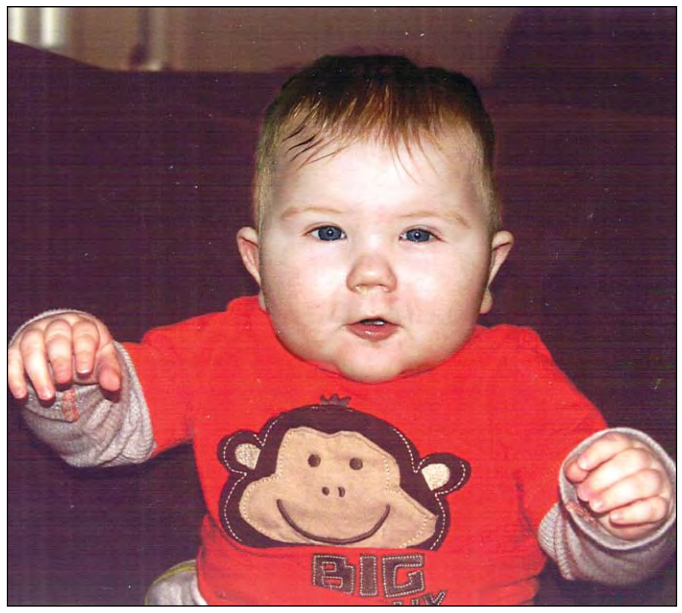
Нові члени Українського Народного Союзу

Доріян-Юрій Ланспері, син Ярини Ференцевич і Адріяна Ланспері з Лондону, Англія, – новий член 269-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечила Христина Ференцевич.

Калина Конрад, доня Ренати і Миколи Конрадів з Актону, Масачусетс, – нова членка 37-го Відділу УНСоюзу. Маленьку Калину забезпечили бабуся Соня та дідусь Ігор Конради.

Андрійко Конрад, син Рахилі та Тараса Конрадів з Ґротону, Конектикат, – новий член 37-го Відділу УНСоюзу. Андрійка забезпечили бабуся Соня та дідусь Ігор Конради.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Церква св. Івана Хрестителя в Гантері відзначить 50-ліття

ГАНТЕР, Ню-Йорк. – В 2012 році церква св. Івана Хрестителя в Гантері відзначатиме 50-ліття свого існування. Парафія вже почала готуватися на святкування. Розташована в Кетскильських горах, ця традиційна гуцульська церковця завдячує своє існування багатьом ідейним особам, які щоліта приїздили до Гантеру, бо довкілля нагадувало їм рідні Карпати. Вони вірили, що церква з'єднає їх всіх в громаду і стане центром українського життя в околиці.

У 1960 році Іван Кобзяр скликав сходини однодумців, які відразу підтримали його задум. Д-р Іван Макаревич подарував землю на церкву, скульптор Ярослав Паладій та архітект Іван Жуковський співпрацювали над пляном церква, а майстер Юрій Костів її збудував. Церкву побудовано без цвяхів і закінчено в 1962 році. Від того часу гантерська церква стала духовним і культурним осередком українців на весь район.

Мотря Бейґер, внучка д-ра Івана Макаревича, працює біля ювілейного інформаційного стола. *Фото: Діяна Юрчук*

Парафія св. Івана Хрестителя чинна увесь рік, але найбільше подій відбуваються літом, коли церква переповнена не тільки тамтешніми мешканцями, але й численними гостями. В Ґражді, що стоїть побіч церкви, щотижня відбуваються мистецькі виставки, концерти і спільні недільні полуденки.

В додаток цього літа комітет святкувань 50-ліття запрошує гостей відвідати інформаційний кіоск, в якому можна довідатися про події, запляновані з приводу ювілею. Там також є велика карта околиці, на якій місцеві жителі можуть зазначити, де вони мешкають. У зв'язку з відзначенням 50-ліття щонеділі відбувається льотерія з нагородами, подарованими приватними особами, мистцями та підприємствами. Також комітет збирає знімки та відеозаписи з гантерської церкви і громади на виставку фотографій, яка відкриється влітку 2012 року.

На закінчення літнього сезону комітет запрошує на вечірку, що відбудеться 4 вересня в Ґражді.

30 червня 2012 року плянується провести фестиваль, а 2 вересня 2012 року – Архиєрейську Службу Божу, святковий обід і ювілейну програму. З нагоди 50-річчя комітет також плянує видати пропам'ятну книгу.

Емблема святкування, яку запроєктував Олекса Геврик.

Щоб зберегти яскраву історію останніх двох поколінь гантерської громади, розпочато спеціяльний проєкт усних записів парафіян і відвідувачів околиці. Архів інтерв'ю буде збережений в цифровому форматі в Ґражді для майбутніх поколінь.

Комітет 50-ліття розпочав подвійну акцію збірки фондів: першу – на витрати, пов'язані з ювілейними святкуваннями, а другу – на довічний Золотий фонд, призначений на потреби церкви. За детальнішими інформаціями про церкву і святкування можна звернутися на парафіяльний вебсайт: http://ukrainianmountaintop.org.

Діяна Юрчук

Парафії св. Володимира Великого виповнюється 60 років

Владика Павло Хомницький з парафіянами 26 липня 2008 року.

ЮТИКА, Ню-Йорк. – Парафія Української греко-католицької церкви св. Володимира Великого святкуватиме своє 60-ліття, а також 30-ліття священства о. пароха Михайла Бундза. 30 липня, о 5-ій год. по полудні, відбудеться святковий обід у парафіяльній авдиторії з програмою, а 31 липня, о 10-ій год. ранку, Владика Павло Хомницький відслужить Архиєрейську Літургію.

1948 року до Ютики прибула родина Франка та Катерини Фалинських, а за ними – Володимир та Ірина Запаранюки, родини Гошовських, Скаськів та студент Ярослав Ликтей, що приїхав до стрия Петра Ликтея. Підприємці П. Ликтей, Іван Горбовий та Антін Шанайда самі підписували папери, або знаходили спонзорів, щоб спровадити до Ютики українців. Цим був зайнятий також В. Запаранюк.

Отець-радник Савин Дурбак з ріднею, дочкою Оленою та Левом Кокодинським прибув до Ютики 3 грудня 1949 року, а вже 18 грудня у костелі св. Йосифа він відслужив Службу Божу для греко-католиків Ютики. Його дочка під час свого перебування в Ютиці провадила мішаним хором.

Перші сходини вірних під проводом о. С. Дурбака відбулися 14 січня 1950 року у залі Литовської католицької церкви св. Юрія. До першого церковного комітету увійшли Роман Хойнацький, Володимир Величко, В. Запаранюк, Я. Ликтей, Богдан Лужняк, Ірина Чайківська й Омелян Омецінський.

До парафії вписалось 123 особи, з того 83 дорослих і 40 дітей. Владика-ординарій Константин Богачевський іменував о. С. Дурбака душпастирем в Ютиці, а коли незадовго приїхав о. Йосиф Лукашевич з сім’єю, він йому допомагав і вчив дітей релігії.

На сходинах 8 травня 1951 року було вирішено придбати будинок церкви. Епископський ординаріят призначив о. Івана Прокоповича першим парохом 1 червня 1951 року. Парафію було інкорпоровано в штаті Ню-Йорк, а патроном її вибрано хрестителя України св. Володимира Великого. Першими мужами довір’я, згідно з американським законом, були американські громадяни Степан Величко й Анна Худик.

Надзвичайні загальні збори парафіян 1 липня 1951 року обрали парафіяльний комітет. З допомогою власника забезпеченевого підприємства Михайла Винницького в грудні 1951 року куплено столітню церкву від єпископалів, відремонтовано і вже на Великдень 1952 року в ній відслужено Літургію.

1 травня 1952 року новим парохом призначено о. крилошанина Богдана Смика, який також був управителем дієцезальної оселі в Стретфорді, Ню-Йорк. Владика К. Богачевський освятив відновлену церкву 30 травня 1953 року. Парафія купила 14 акрів землі 10 червня 1953 року у Вайтставні, Ню-Йорк, з того три акри призначено на цвинтар, п’ять акрів – на сінокіс і шість акрів – на пікнікову площу, де побудовано павільйон-піддашшя. Іконостас в церкві створено в 1956 році. Його малювала Ірина Шухевич, різьбив Василь Заґродник, а ікони малював Мирон Білинський.

Фонд будови церкви започатковано в 1957 році. Нову школу-авдиторію освячено 16 травня 1965 року.

Назбиравши фонди, парафія приступила до будови церкви. Створено Церковний будівельний комітет. Новими мужами довір’я стали Іван Чорний і Володимир Гнатів, а до Екзекутиви розбудови церкви були вибрані Марко Фалинський, о. Б. Смик, В. Запаранюк, В. Величко, Я. Ликтей. Василь Пилипчук наглядав за будівельними роботами. Архітектор Аполінарій Осадца приготував пляни церкви в українському візантійському стилі, а фірма „Ютикон“, очолювана Йосифом Топольницьким-Мілером, була вибрана виконавицею праць.

Благословлення церкви відбулось 30 липня 1978 року. У старій дерев’яній церкві було відслужено останню Літургію. Після Богослужби перенесено антимінс до нової церкви. По полудні Владика Василь Лостен при великому зібранні мирян, гостей і представників урядів церемоніяльно освятив новозбудований храм.

Іконостас храму проєктував А. Осадца, ікони малював мистець М. Білинський, різьбу та мистецьке оформлення виконала студія Бориса Макаренка. Вітражі проєктував М. Білинський, а виконав Володимир Івасютин. Парохом в той час був о. Б. Смик (йому допомагав о. Степан Яновський), а мужами довір’я – Я. Ликтей і Михайло Дмитрів.

12 жовтня 1994 року о. Б. Смик відійшов на Вічну ватру і о. М. Бундз перебрав парафію 1 листопада 1994 року. Мужами довір’я були тоді М. Дмитрів і Тарас Женчак.

Наступними мужами довір’я вибрані були д-р Роман Мельник і Зиновій Яцків, за каденції яких Б. Макаренко завершив розмалювання церкви. 21-22 жовтня 2000 року Владика Василь Лостен освятив храм – окрасу Ютики.

Щоб збудувати такий прекрасний храм і оздобити його, парафіяни тяжко працювали на чолі з о. Б. Смиком і о. М. Бундзом, мужами довір’я, будівельним і церковним комітетами, Сестрицтвом св. Ольги та ін.

Справу попередників успішно передовжують о. М. Бундз з мужами довір’я З. Яцковим і д-ром Іваном Косарем. На парафіяльному цвинтарі збудовано каплицю, яку в липні 2008 року освятив Владика П. Хомницький.

Ярослав Ликтей

Фоторепортаж: п'ятий Фестиваль української культури на Союзівці

Святослава Качарай співає гимни на відкритті фестивалю.

Скарбник УНСоюзу Рома Лісович вітає гостей.

Ведуча Лариса Баюс.

Гопак танцює ансамбль „Село" з Канади.

Чоловічий хор „Дзвін" з Філядельфії.

Закінчення святкового концерту.

Ансамбль народних музик „Гармонія" з Клівленду.

Виступає хор „Думка" з Ню-Йорку (праворуч – хормайстер Василь Гречинський). *Фото: Христя Сизоненко*

Ведучий Андрій Добрянський.

Співачка Марія Бурмака серед новачок з пластового табору на „Вовчій тропі", які приїхали на Союзівку.
Фото: Христя Сизоненко

Танець „Привіт" у виконанні Школи танцю ім. Роми Прийми-Богачевської.

Ансамбль „Село" виконує волинський танець.

Ансамбль „Село" виконує танець „Моряки".

Сучасний танець виконує Школа танцю ім. Роми Прийми-Богачевської.

На сцені – танцюристки Школи танцю ім. Роми Прийми-Богачевської. *Фото: Христя Сизоненко*

Меморіяльну дошку відкрили на честь репресованих школярів

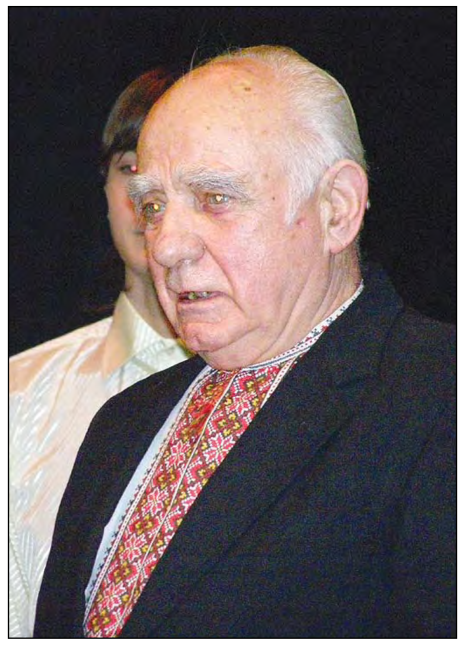
Меморіяльна дошка в Рівному на честь репресованих школярів.

Жорстоких тортур зазнала під час слідства Дарина Виштак.

Автор книги про діяльність молодіжної організації у рівненській школі ч. 2 Наталя Негребецька.

Учасник української націоналістичної молодіжної організації Володимир Кулій.

РІВНЕ.– З міською школою-ліцеєм ч. 2 пов'язана незвична і доволі промовиста за любов'ю до України історія – у навчальному закладі у 1940-их роках діяла українська націоналістична молодіжна організація, яка випускала підпільний журнал „Зоря", поширювала заборонені українські книги. Викривши шкільне підпілля, радянська влада покарала понад 50 юнаків та дівчат виправними роботами, засланням та ув'язненням на терміни від трьох до 10 років. Наразі на честь цієї молодіжної організації 21 червня на фасаді навчального закладу відкрито меморіяльну дошку.

На урочистому заході були присутні безпосередні учасники і дослідники тих далеких подій, зокрема Володимир Кулій, Наталя Негребецька, котра написала книгу про події 1949 року у Рівному. Вона розповіла про історію підпілля.

Одним з найактивніших зачинателів та керівників піпілля став уродженець Рівного Ярослав Клепач, котрий навчався у Львівському фізкультурному інституті. На початках діяльности організації її учасників поєднав випуск журналу під назвою „Зов крови".

Журнал, друкований на машинці, випускався один раз на місяць у 15 примірниках. Зазвичай його вихід у світ прив'язувався до релігійних чи радянських свят, і це давало змогу маскувати у ньому націоналістичні погляди. Часопис поширювали у школах, крамницях та інших громадських місцях. Прикметно, що на останній сторінці журналу було написано „Прочитавши, передай іншому", таким чином він переходив з рук до рук і набирав популярности.

Подібним чином поширення націоналістичних настроїв серед школярів містечок та сіл Рівненщини вирішили діяти й організатори іншого журналу. Назвали його „Зорею".

„Попри наші задуми випускати журнал щомісяця, – розповідає один з його організаторів, колишній учень рівненської школи ч. 2 В. Кулій, – вийшло у світ тільки одне число часопису. Писали його від руки друкованими буквами, об'єм становив близько 20 сторінок, на яких було вміщено статті, вірші, малюнки. Так, стаття „Воля народам! Воля людині" закликала до боротьби: „Боротьба українського народу за Українську самостійну державу – це свята справедлива боротьба за самі рідні наші інтереси".

Зрозуміло, що на такі заклики не могла не відреагувати тодішня влада, коли довідалась про них, як пізніше з'ясувалося, через одного однокласника-зрадника. Відповідно почався пошук доказів про причетність до націоналістичної організації. Перший обшук у хаті В. Кулія зробили 22 березня 1948 року, але тоді не знайшли матеріялів другого числа журналу. 11 травня обшук повторився. В. Кулієві довелося пробути під арештом три дні. А вже після третього обшуку 22 липня над групою школярів „Нескорені" відбулося судилище. В. Кулія засудили до позбавлення волі. Виселено було його батьків до Томська в Сибіру.

Загалом у 1948-1949 роках за антирадянську діяльність, зберігання націоналістичної літератури і недонесення до відповідальности було притягнуто 54 рівненських старшоклясників. Найбільше покарання чекало на Степана Куйбіду, В'ячеслава Новака, Бориса Рудакова та Людмилу Негребецьку. Їх особлива нарада при міністрі державної безпеки СРСР засудила на 10 років виправно-трудових таборів кожного. Ярослав Клепач, Лідія Дзівак, Олександер Омельчук, Микола Негребецький „отримали" по вісім років таборів, а Георгій Безсонов, В. Кулій – по п'ять років.

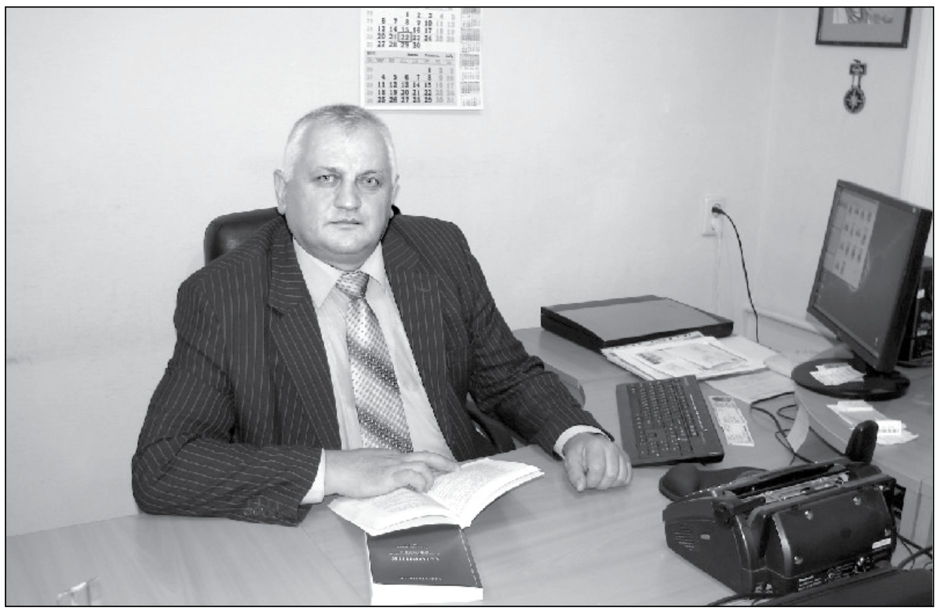
Майже в усіх справах фіґурувала стаття „поширення антирадянської літератури". Під неї підпав 20-річний Ігор Рафаловський, вірш якого „Народе мій" вирізнявся на журнальних шпальтах. Справу його, на той час автора повісти „Терновий шлях", розглянули на закритому засіданні Рівненського обласного суду, де засудили на 10 років ув'язнення у виправно-трудових таборах, а всі його твори спалили.

Подібне сталося і з В. Новаком, заступником редактора журналу „Зов крові". Десятиклясника звинувачували у тому, що писав твори у вигляді віршів, розповідей, де вихваляв дії Організації Українських Націоналістів, дискредитував керівників Комуністичної партії. Зокрема у кримінальній справі згадувався його вірш „Ой мамо, мамо", що присвячувався Україні. У ньому автор жалкував, що Боголюбива Україна-матір страждає під більшовицькою окупацією.

Наразі ця далека історія не забута. Нині вона ще раз засвідчилася – через відкриту меморіяльну дошку.

Євген Цимбалюк

Чи ви знаєте, як говорять бойки?

Професор Микола Матіїв.

КИЇВ. – Професор української мови в Симферополі Микола Матіїв, бойко за походженням, готує до друку 600-сторінкову працю, яка стане ґрунтовним дослідженням бойків – української етнічної групи, розташованої в північно-східній частині Українських Карпат.

На безпосередні опитування в цьому гірському краї проф. М. Матіїв витратив 7,200 годин протягом майже чверти століття.

Ця праця втілилася в „Словник говірок центральної Бойківщини", що містить 8,130 одиниць, у тому числі 6,443 слова, 724 фрази і 963 зразки місцевого фолкльору, зокрема 427 приказок.

На таку працю проф. М. Матієва надихнув „Словник бойківських говірок", упорядкований філологом Михайлом Онишкевичем, уродженцем Самбірського району. Словник побачив світ в 1984 році, через 13 років після смерти автора.

За словами проф. М. Матієва, його новий словник повторює тільки 806 слів з видання д-ра М. Онишкевича, яке налічує 17 тис. одиниць.

Етнографічно бойківський реґіон охоплює Сколівський та Турківський райони Львівської області, частини Старосамбірського, Самбірського, Дрогобицького і Стрийського районів Львівської области, Долинський і Калуський райони Івано-Франківської області, весь Воловецький район та частини Великоберезнянського і Межигірського районів Закарпатської области.

Проф. М. Матіїв говорить, що перша згадка слова „бойко" датується 1607 роком і вжита у польському судовому реєстрі. Про саму територію Бойківщини вперше згадав візантійський імператор Константин Багрянородний у своєму творі, написаному між 948 і 952 роками.

„Словник говірок центральної Бойківщини" містить деякі акцентні та фонетичні варіянти слів, специфічні власні назви, а також омоніми та слова з тотожними чи синонімічними за значенням відповідниками.

До ілюстративного матеріялу ввійшли уривки зв'язного мовлення, коломийки, весільні обрядові пісні, приказки та прислів'я.

Проф. М. Матіїву 49 років, він – доцент катедри міжмовних комунікацій і журналістики Таврійського національного університету ім. Володимира Вернадського в Симферополі.

Щоб багаторічна праця проф. М. Матієва побачила світ, науковцеві потрібно зібрати відповідні фінанси, оскільки, за його словами, „українська держава не має грошей на такі видання".

Якщо хтось зацікавлений допомогти в здійсненні цього проєкту, можна сконтактуватись безпосередньо з проф. М. Матієвим за телефоном: (065) 251-67-12, (380) 95-454-5146 або за адресою matijiv62@mail.ru.

Зенон Завада

ПОСТАТІ

Славного дириґента – з 90-літтям!

Юрій Гнатюк, довголітній дириґент і організатор хорів, музиколог, культурний діяч і ветеран Першої дивізії Української Національної Армії, сьогодні – член Кураторії Заповідника Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі і член Української Вільної Академії Наук у Канаді, народився в Бистриці, на Станиславівщині (тепер Івано-Франківська область) 30 квітня 1921 року. Середню освіту здобув у Станиславові, медицину студіював у Львові, а дентистику – в Мюнхені, в Максиміліян-університеті.

Ю. Гнатюк – людина самовіддана й відзначена багатьма талантами, особливо на полі хорового мистецтва. Свою кар'єру в цій ділянці він почав як асистент керівника Гуцульського ансамблю пісні і танцю при Станиславівській філармонії Ярослава Барнича. У 1940 році вони здійснили мистецьке турне по Україні, Грузії й Вірменії.

В 1942 році Ю. Гнатюк працював як музичний референт Чортківської округи, а на ювілеї композитора Миколи Лисенка у Львові був співвідповідальним за 1,200 співаків, які брали участь у цих святкуваннях.

Прибувши до Канади 1948 року, він спочатку дириґував вінніпезьким хором Спілки Української Молоді „Думка", а восени 1951 року, під патронатом вінніпезьких ветеранів Першої дивізії Української Національні Армії та Станиці вояків УПА, організував хор „Сурма" з колишніх співаків і солістів, якими дириґував у дивізійному хорі „Бандурист" у таборі полонених в Авербаху.

Після завершення діяльности хору „Сурма" в 1963 році Ю. Гнатюк організував пластовий хор, з якого пізніше вилонився хор студентів Манітобського університету. З цим хором він мав успішні виступи в Мінеаполісі (1965), Торонто (1966) й Едмонтоні (1967). Водночас він, уже протягом довгих років, провадить хор при українській католицькій парафії у Вінніпеґу.

В 1961 році Ю. Гнатюка обрано головою колеґії 14-ти дириґентів, які мали зайнятися організуванням і вокальним підготуванням збірних хорів до відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вінніпезі, який у тому часі був осередком української канадської діяспори. Відповідальністю голови й колеґії був дитячий хор (530 дітей), збірний мішаний хор з усієї Канади (300 співаків) і симфонічний хор (180 членів).

На відкритті пам'ятника Ю. Гнатюк дириґував об'єднаними мішаними хорами й дитячим збірним хором перед 10-тисячною авдиторією. Пам'ятник офіційно відкрив прем'єр-міністер Канади Джон Діфенбейкер, в присутності прем'єра Манітоби Дафа Робліна та інших достойних гостей політичної й мистецької Канади. На це кількаденне свято зібралося у Вінніпеґу понад 50 тис. учасників і гостей.

Ю. Гнатюк доклав багато зусиль до організування збірного мішаного хору для відзначення 1000-ліття Хрещення України-Руси 988 року. Координатором організування збірного хору був Василь Матвіїв. Хор почато з 30 осіб, а після відвідин Папи Івана Павла II збільшився до 230 осіб. „Хор Тисячоліття" брав участь у римських святкуваннях 1000-ліття та виступав у базиліці свв. Петра і Павла у Римі.

З 1955 року аж до відходу на пенсію Ю. Гнатюк був управителем друкарні Манітобського університету та головним редактором видань різних факультетів і видавцем університетських публікацій.

За якість своєї друкарської роботи в 1974 році, на міжнародному конкурсі мистецького друку в Атлантик-Сити (США) його друкарні одержали почесну нагороду – Award of Merit. І за це відзначення адміністрація університету вшанувала його окремим бенкетом з участю представників адміністрації університету, членів Ради губернаторів та професури.

Працю Ю. Гнатюка на посту директора університетської друкарні високо цінив д-р Гю Сандерсон, президент університету, зокрема за вміння заощаджувати гроші на поліграфію, водночас домагаючись високої якости продукції.

Ю. Гнатюк одержав також почесне відзначення від посадника Вінніпеґу Раяна Стіна, Шевченківську медалю від Комітету українців Канади й грамоту признання від УВАН у Канаді.

До 180-річчя від народження Маркіяна Шашкевича Ю. Гнатюк склав і музично зредаґував антологію музичних творів на слова М. Шашкевича (1991), яка появилася накладом Заповідника М. Шашкевича у Вінніпезі. Це повна колекція відомих композицій на слова поезій Шашкевича, яка включає понад 55 музичних творів – сольоспівів, хорових творів, кантат та симфоній 22 композиторів з України й діяспори.

Черговим важливим проєктом Ю. Гнатюка (при співпраці з Теодосієм Гальмою) було реставрування тижневика полонених вояків Першої дивізії УНАрмії „Батьківщина", який виходив у таборі полонених у Ріміні в Італії між 1945 і 1947 роками.

Це видання охоплює 77 тижневих випусків, присвячених різним історичним, культурним і мистецьким подіям, роковинам та постатям української історії й таборовому побутові. Видання появилося накладом Ю. Гнатюка.

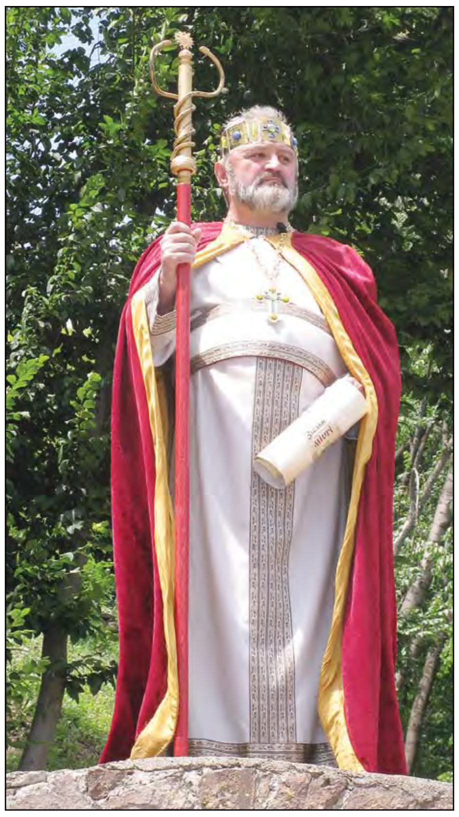
Останніх два роки Ю. Гнатюк, при підтримці Заповідника Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі, готує до видання збірник композицій Бориса Кудрика на слова Лесі Українки, Івана Франка, Богдана Лепкого, Пантелеймона Куліша, Осипа Маковея й Христі Алчевської.

Це повинно бути відзначенням трагічної долі композитора Б. Кудрика. Його в 1945 році, після окупації Відня, совєти арештували й заслали до таборів Мордовії, де він, як і тисячі українських інтеліґентів, загинув.

Хай ця коротка сильветка великої й усебічної праці Юрія Гнатюка в його 90-ліття буде прикладом для молодших поколінь українців. Ювілятові ж бажаємо міцного здоров'я!

Ярослав Розумний,
Вінніпеґ, Канада

Забавлявся на фестивалі княжий город Теребовля

Учасників фестивалю на Замковій горі зустрічав князь Василько (Заслужений діяч мистецтв України Анатолій Нечай).

У фестивалі взяв участь ансамбль пісні й танцю „Червона калина" з села Чуньків на Буковині. *Фото: Микола Шот*

Гармаші з міста Копичинців Тернопільської области.

ТЕРЕБОВЛЯ, Тернопільська область. – За часу незалежної України в місті князеві Васильковi спорудили пам'ятник, біля якого 3 липня вже втретє розпочався реґіональний фестиваль „Забави у княжому місті". Після офіційної частини учасники свята на чолі з мажоретками й духовою оркестрою місцевого Вищого училища культури розпочали театралізовану урочисту ходу до Теребовлянського замку.

Перша фортеця у місті виникла 1360 року. Кам'яну ж твердиню звели 1631 року. Нині від неї залишилися деякі мури. На них і зустрічав князь Василько (його образ майстерно втілив Заслужений діяч мистецтв України Анатолій Нечай) разом з гриднями (дружинниками) поважну громаду.

На мистецьке дійство прибули 370 учасників ледь не з усіх районів Тернопілля, а також з інших областей. Відкрила концертну програму Струсівська заслужена капеля бандуристів України „Кобзар". Потім виступив ансамбль пісні й танцю „Червона калина" Чуньківського навчально-виховного комплексу Чернівецької области – лавреат всеукраїнських і міжнародних конкурсів, який своє мистецтво неодноразово представляв не лише в Україні, а й у Польщі, Туреччині, Румунії, Словаччині. 60 аматорів виконали хореографічні композиції „Гей, у танець" та „На танці коло млина".

Фестивальний гомін доповнювали гарматні постріли. Стріляли козаки з народного драматичного театру ім. Богдана Лепкого Копичинського центру культури та дозвілля Гусятинського району. Гармати власноруч за давніми зразками вилив сотник Роман Богоніс.

Свято княжої доби наразі в Україні проводять лише в Теребовлі. Начальник управління культури обласної адміністрації Григорій Шергей сказав: „Шкода, що князь Василько на фестивалі був один. Сподіваюся, що наступного року тут гостюватимуть київські, чернігівські та інші князі".

Микола Шот

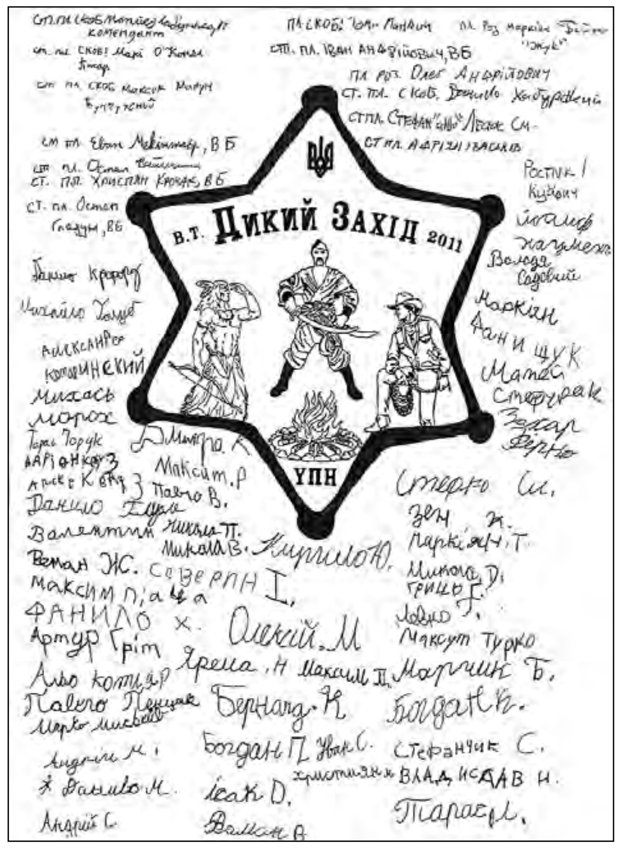
Привіти з пластових таборів

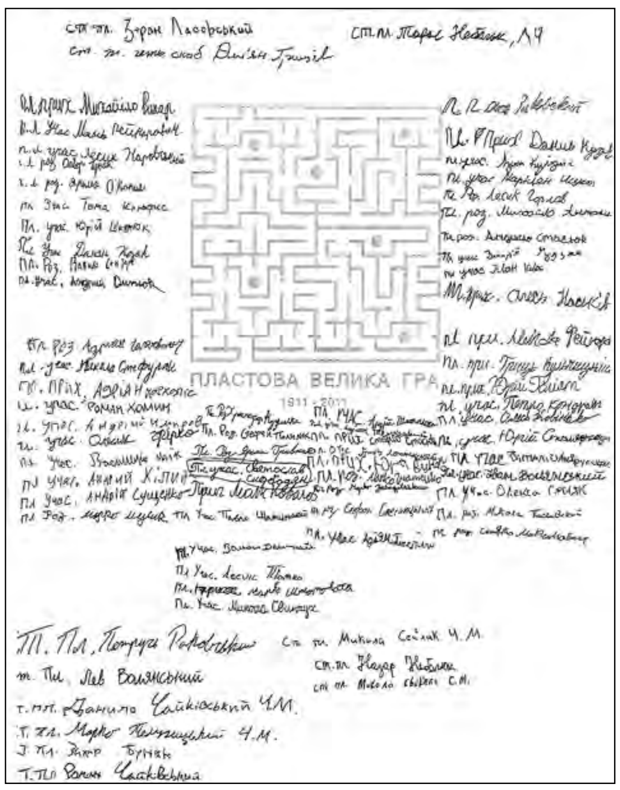
Школа булавних. „Писаний камінь“, Огайо.

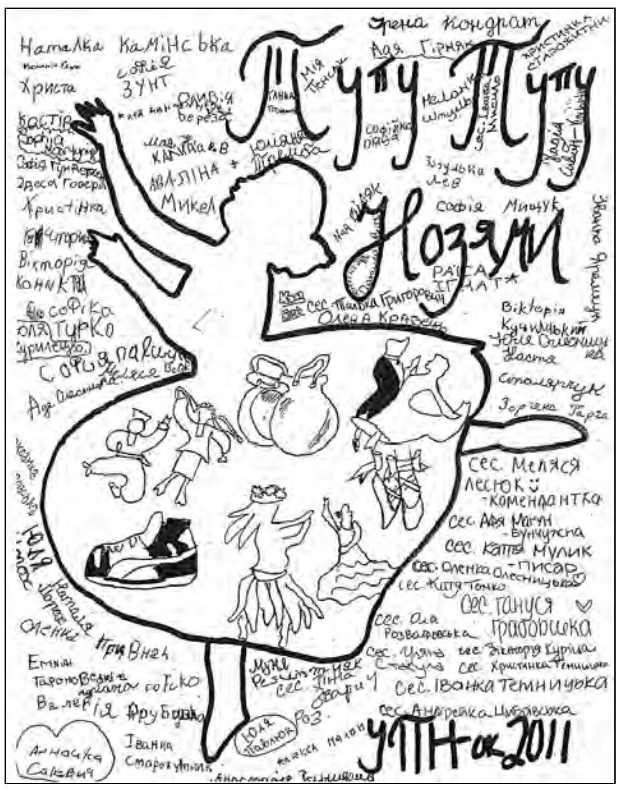
Табір старшого юнацтва „Всі наші голоси“. „Вовча тропа“, Ню-Йорк.

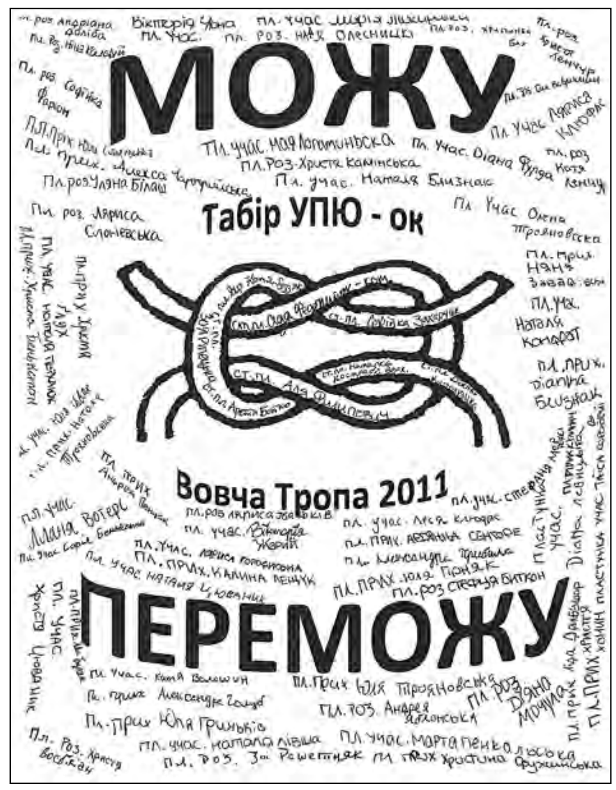
Табір пластових новаків „Дикий Захід“. „Вовча тропа“, Ню-Йорк.

Табір юнаків „Пластова велика гра“. „Вовча тропа“, Ню-Йорк.

Табір пластових новачок „Тупу-тупу нозями“. „Вовча тропа“, Ню-Йорк.

Табір пластових юначок „Можу-переможу“. „Вовча тропа“, Ню-Йорк.

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 5)

не приєдналася до конвенції, але Міністерство закордонних справ докладає зусиль до вступу до цього співтовариства.

„Ми безмежно вдячні Українському Народному Союзові, працівникам Союзівки, українським кредитівкам, зокрема президентові УНСоюзу Стефанові Качараєві, скарбникові Ромі Лісович, управителеві Союзівки Несторові Паславському і адміністраторові Соні Семанишин за активну участь і допомогу у проведенні цієї зустрічі“.

До розмови приєднався Пол Боді з Валдвіку, Ню-Джерзі, який з дружиною Шерон удочерив Анну з Чернівців і Анжелу з Луцька (тепер їм вже 12 і 15 років): „Я вже вчетверте беру участь в зустрічах на оселі і вважаю кожну з них чудовою і корисною імпрезою. Діти і батьки знайомляться і спілкуються між собою. Перші набувають гарних навичок, другі збагачуються досвідом, усі зберігають найкращі спогади про Союзівку“.

Кен Кокергем вже після зустрічі написав до Генерального консульства подяку за проведений захід: „Стасі, Ніколас, Діяна і я мали чудовий час на Союзівці, де відбулася чарівна подія – зустріч родин, які мали благословення адоптувати дітей з України. Це був прекрасний подарунок для наших дітей. Ми плянуємо узяти участь в зустрічі наступного року“.

Важливою рисою співжиття американських батьків з надбаними дітьми є прагнення дорослих зберегти у юних американців пам’ять про їхнє українське походження. Вони приїздять до Союзівки не тільки для того, щоб приємно відпочити в Кетскільських горах, а й для того, щоб дати своїм дітям уявлення про українську культуру, якого вони могли і не отримати в сиротинцях.

Ряд батьків висловили бажання висилати свої дітей до таборів на Союзівці, особливо на табір народних танців.

Виготовлення ґерданів зацікавило дружин дипломатів Олю Ворону (зліва), Світлану Погорельцеву (в центрі) і скарбника УНСоюзу Рому Лісович.

Фото: Фелікс Хмельковський

Переміг луцький рок-гурт „Фіолет“

Переможець фестивалю – гурт „Фіолет“ з Луцька.

ДУБНО, Рівненська область. – Біля мурів замку, описаних у повісті Миколи Гоголя „Тарас Бульба“ 15-17 липня відбувся музичний рок-фестиваль „Тарас Бульба“.

У конкурсній частині фестивалю взяло участь 22 колективи, які протягом двох днів демонстрували свій талант перед конкурсною комісією та глядацьким загалом.

Особливо яскраво виступив у Дубні гурт „Фіолет“ (керівник гурту Марина Хромих) з Луцька, який здобув першу нагороду фестивалю.

Євген Цимбалюк

НОВІ ВИДАННЯ

В ім'я розвитку славістики

МЮНХЕН. – Появилося спільне видання Українського Вільного Університету (УВУ) з Інститутом польської філології та прикладного мовознавства Природничо-гуманістичного Університету в Сєдльцах – як сьомий том серії „Colloquia Litteraria Sedlcensia".

Це „Нариси про польську і українську літературу" відомого німецького славіста Ганса Роте, професора Бонського університету та лавреата медалі УВУ за заслуги перед україністикою в німецькому світі.

Книжка має 236 стор. Передмову до неї під заголовком „Ганс Роте та европейська славістика XX ст." написав проф. Роман Мніх.

Книжка складається з трьох частин: „Основні проблеми славістики", „Нариси з польоністики" та „Нариси з україністики", в цілому вони охоплюють 15 розвідок німецькою, польською, українською та російською мовами.

Для українського читача особливо цікавими будуть статті третього розділу – про духовні основи українського націєтворення в XVI-XVII ст., взаємини між Україною й Европою з перспективи націєтворчих та націєруйнівних сил, вибрані питання з українсько-російських взаємин у давній літературі, вичерпна аналіза острозького „Голосіння" 1603 року, аналіза „Касандри" Лесі Українки та пошуки за новими напрямками в українській історії.

Нове видання призначене для фахівців, а також для студентів і широкого кола читачів. Воно є новим цінним внеском в україністику, яка усе ще чекає на те, щоб зайняти своє належне місце у світовій славістиці.

Це видання є черговим свідченням росту та зміцнення УВУ на шляху розбудови цього найстарішого українського приватного університету, який діє на базі німецького законодавства з повним збереженням академічної свободи.

Здійснення цієї ініціятиви можливе завдяки безперервному сприянню і підтримці університету приватними жертводавцями.

Пресове бюро УВУ

**НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА
в АМЕРИЦІ
повідомляє своїх членів та громаду, що
21 липня 2011 р. відійшов з цього світу
член НТШ-А, інженер, педагог, дириґент
та громадський діяч**

св. п.

ОЛЕКСАНДЕР ПРИШЛЯК

**нар. 1924 р. в с. Заставче, Підгаєцького повіту,
на Тернопільщині.**

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА НТШ-А в Америці

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття
з приводу відходу своїх близьких і друзів,
не забувайте підтримувати видання тижневика
пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

УКРАЇНСЬКА СПОРТОВА ЦЕНТРАЛЯ АМЕРИКИ і КАНАДИ

влаштовує

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ на СОЮЗІВЦІ

(LABOR DAY WEEKEND)

Субота, 3 вересня 2011 р. о год. 10:00 ранку

Вправи – год. 9-та ранку

**за ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШЕНСТВА УСЦАК та ТРОФЕЇ
і НАГОРОДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ**

у слідуючих конкуренціях для дівчат і хлопців:

Число конкур.	Вік – хлопці			Вік – дівчата	Число конкур.
1	13/14	100 м.	змінний	13/14	2
3	15 і вище	100 м.	змінний	15 і вище	4
5	10 і нижче	25 м.	довільний	10 і нижче	6
7	11/12	25 м.	довільний	11/12	8
9	13/14	50 м.	довільний	13/14	10
11	15 і вище	50 м.	довільний	15 і вище	12
13	10 і нижче	50 м.	довільний	10 і нижче	14
15	11/12	50 м.	довільний	11/12	16
17	13/14	50 м.	горілиць	13/14	18
19	15 і вище	50 м.	горілиць	15 і вище	20
21	10 і нижче	25 м.	горілиць	10 і нижче	22
23	11/12	25 м.	горілиць	11/12	24
25	13/14	50 м.	грудний	13/14	26
27	15 і вище	50 м.	грудний	15 і вище	28
29	10 і нижче	25 м.	грудний	10 і нижче	30
31	11/12	25 м.	грудний	11/12	32
33	13/14	100 м.	довільний	13/14	34
35	15 і вище	100 м.	довільний	15 і вище	36
37	10 і нижче	25 м.	метелик	10 і нижче	38
39	11/12	25 м.	метелик	11/12	40
41	13/14	50 м.	метелик	13/14	42
43	15 і вище	50 м.	метелик	15 і вище	44
			ГІНЦІ		
45	10 і нижче	4x25 м.	довільний	10 і нижче	46
47	11/12	4x25 м.	довільний	11/12	48
49	13/14	4x50 м.	довільний	13/14	50
51	15 і вище	4x50 м.	змінний	15 і вище	52

Змагуни (-ки) можуть брати участь в трьох індивідуальних конкуренціях і один раз у гінцях. Гінці будуть устійнені клюбовими тренерами або представниками.

РЕЧЕНЕЦЬ ЗГОЛОШЕННЯ **до 25-го серпня 2011 року** на руки Марійки Бокало, провідника змагань. Реєстрації над басейном НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ. Вписове – 15 дол. від змагуна (-ки); 5 дол. призначено на фонд ремонту басейну.

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ

....
Ім'я, прізвище: (по-англійськи)
....
(по-українськи)
....
Адреса
.... Поштовий Код ....

Телефон: (..................) .... Вік ....

Хлопець .... Дівчина ....
....
Клюб/Молодеча організація

Конкуренція .... Час ....

Конкуренція .... Час ....

Конкуренція .... Час ....

Просимо вислати карту зголошення разом з вписовим 15 дол. до 25 серпня 2011 р.
(чек виписаний на „Ukrainian Sports Federation") на адресу:
Marika Bokalo, 641 Evergreen Pkwy, Union, NJ 07083
Tel.: (908) 851-0617; MARY.BOKALO@YAHOO.COM

Світлій пам’яті шістдесятниці Лідії Гук

У Скадовську, над чорноморською затокою Джарилгач, 14 липня померла Лідія Гук (Півень) – лікар, еколог, громадська діячка, одна з когорти репресованих шістдесятників.

Народилася вона 28 жовтня 1938 року в селі Сенча Лохвицького району Полтавської области. Мати, Анастасія Чуб, працювала на колгоспній свинофермі. Батько, Ларіон Півень, помер 1948 року. Дівчинка багато читала і вважала, що це тільки в їхньому селі так погано живеться. Закінчивши десятирічку, залишилася в колгоспі. Працювала на птахофермі, очолювала комсомольську організацію.

У 1960 році вступила на санітарно-гігієнічний факультет Київського медичного інституту. Жила в гуртожитку. Щоб прохарчуватися й одягтися, нарівні з хлопцями розвантажувала вагони.

Познайомилася зі студентами медінституту Миколою Плахотнюком, Ярославом Гевричем, Олесем Сергієнком. В інституті склався неформальний гурток національно свідомої молоді. Вона була серед найсміливіших, ходила в партком, деканат і ректорат, вимагаючи, щоб виконувалася постанова міністра про викладання українською мовою.

Підписалася під вимогою відкритого суду над заарештованим у серпні 1965 року студентом Ярославом Гевричем. Брала участь у студентській різдвяній ватазі, яка заколядувала 300 карбованців на пам’ятник Василеві Симоненкові. Щороку брала участь у вшануванні пам’яті Тараса Шевченка 22 травня біля його пам’ятника.

У Клюбі творчої молоді познайомилася з Надією Світличною, Аллою Горською, Оксаною Мешко, Галиною Севрук, Людмилою Семикіною, Олесем Шевченком, увійшла в коло шістдесятників. Читала і розповсюджувала серед студентів книжки, які будили національну гідність, а також літературу самвидаву: „З приводу процесу над Погружальським”, „Інтернаціоналізм чи русифікація?” Івана Дзюби, „Щоденник” В. Симоненка з віршами, „Лихо з розуму” В’ячеслава Чорновола. 1962 року вона одружилася з сином репресованого Василем Гуком (помер 1971 року), у 1966 році народився син Ярослав.

У 1967 році поїхала працювати санітарним лікарем санепідстанції у Скадовськ Херсонської области. І тут відстоювала національні права. Документи писала тільки українською мовою, що було причиною постійних конфліктів з керівництвом

З початком арештів української інтелігенції у 1972 році в Лідії Гук 16-17 лютого того року кагебісти вилучили два мішки забороненої літератури, зошити з її віршами, записники.

Уже 18 лютого 1972 року Л. Гук опротестувала обшук Прокуророві Української РСР, 28 березня звернулася з листом до найвищих партійних органів про незаконні вилучення і заявила, що в Україні слід провести українізацію, зупинену у 1930-их роках. 9 грудня 1972 року її заарештували і звинуватили у „зведенні наклепів на радянський державний і суспільний лад”.

9 лютого 1973 року Херсонський обласний суд, враховуючи добрі характеристики з місця праці Л. Гук, виніс вирок: один рік ув’язнення в таборі загального режиму.

З лютого 1989 року Л. Гук брала участь у створенні Народного Руху України. Тривалий час очолювала районну організацію НРУ. Створила і очолювала районний осередок Суспільної Служби України, який допомагає пенсіонерам, організовувала допомогу дітям Чорнобиля

Її син Ярослав закінчив факультет електроніки Київського політехнічного інституту, університет у Бостоні (США), працює в Канаді.

Св. п. Лідія Гук

Донька Ярослава закінчила Херсонський педагогічний університет, історик-правознавець, магістер психології.

Збережімо світлу пам’ять про цю скромну і вірну доньку укрїнського народу.

Василь Овсієнко,
член Харківської правозахисної групи

ПОДЯКА

По 85 роках земної мандрівки, 14 лютого 2011 р., Всевишній покликав на Вічну Ватру нашого найдорожчого ЧОЛОВІКА, БАТЬКА і ДІДА

св. п.

ЮРІЯ-ЄВГЕНА (ЦЮХУ) ФЕРЕНЦЕВИЧА

Складаємо щиру подяку парохові церкви св. Юра в Ню-Йорку о. ігуменові Бернардові Панчукові за відслуження Похоронних відправ у Похоронному заведенні Петра Яреми, в церкві св. Юра та на цвинтарі св. Хреста в Норт-Арлінґтон, Ню-Джерзі. Зокрема вдячні за висловлені щирі слова про Юрія під час св. Літургії в церкві.

Особливо вдячні Владиці Стемфордської Єпархії Павлові Хомницькому та ректорові Українського Католицького Університету о. Борисові Ґудзякові за надіслані листи співчуття. Вдячні побратимам дивізійникам, пластунам, зокрема „Бурлакам“, за почесну стійку під час Панахиди. Дякуємо всім за квіти та вінки, прощальні слова в Похоронному заведенні та на тризні. Дякуємо рідним, друзям, знайомим і представникам установ за молитви, вислови співчуття, незабутні слова прощання, за пожертви на Служби Божі та добродійні цілі в пам’ять Покійного.

<u>НА ЦЕРКВИ:</u>

св. Юра в Ню-Йорку, свв. Петра і Павла в Джерзі-Ситі, св. Івана Хрестителя в Гантері	**750.00 дол.**
Український Католицький Університет	**9,495.00**
Братство „Броди-Лев“	**5,600.00**
Пласт в Україні	**4,300.00**
Лещетарський фонд ім. Юрія (Цюхи) Ференцевича	**6,061.00**
„Вісті Комбатанта“	**300.00**
СУМ	**50.00**
Разом	**26,556.00 дол.**

дружина – Христина
дочка – Ярина з чоловіком Адріяном і сином Доріяном
син – Тарас з дружиною Ксенею та дітьми Любою і Левчиком

З глибоким жалем повідомляємо, що 21 липня 2011 р. у Гартфорді, Конн., відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

св. п.

інж. ОЛЕКСАНДЕР ПРИШЛЯК

нар. 30 серпня 1924 р. в Заставчу, район Підгайці, Тернопільська обл.

Колишній член І УД-УНА, довголітній дириґент хору “Діброва”, директор і учитель Школи Українознавства, заступник голови Шкільної Ради УККА, голова Патріярхального Товариства США,та церковно-громадський діяч.

ПАНАХИДУ відправлено 27 липня 2011 р. у похоронному заведенні D’Esopo Funeral Chapel, Wethersfield, CT.

СВЯТА ЛІТУРГІЯ відбулася в Українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла в Гартфорді, а відтак на парафіяльному цвинтарі в Glastonbury, CT.

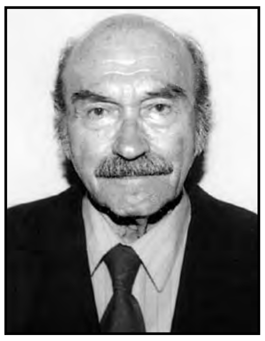
Залишилися в смутку:

дружина – АННА
дочки – МАРТА МОСТОВИЧ з чоловіком АНДРІЄМ
– ІСЯ ПРИШЛЯК
внуки – НАДІЯ і МИКОЛА МОСТОВИЧІ
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Замість квітів можна складати пожертви на:
Український Католицький Університет
UCEF, 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 06622
або на добровільні цілі
c/o Marta Mostovych,
14817 Silverstone Dr., Silver Spring, MD 20905-7429.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ’ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з українською громадою, що в суботу, 2 липня 2011 р. в Денвері, Колорадо відійшов у вічність наш дорогий БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

св. п.

мґр. РОСТИСЛАВ КУЗЬМИЧ

нар. 25 липня 1918 р. в Коломиї.

Син відомого в Коломиї адвоката, суспільно-культурного діяча та січового стрільця д-ра Антона Кузьмича та вчительки учительського семінару Марії Турянської. Закінчив адвокатські студії на Львівському університеті. Активний громадський діяч у таборах в Австрії, де заснував кооперативу Українського народного мистецтва. Діяч українського суспільного життя в Перті (Західня Австралія) та Денвері, Колорадо, де був активним членом Пласту. Фундатор університетської стипендії для студентів в Україні.

Член-меценат Українського Історичного Товариства.

У глибокому смутку залишилися:

донька – АННА Т. КУЗЬМИЧ-ВИНАР з чоловіком ЛЮБОМИРОМ,
донька – ХРИСТИНА КУЗЬМИЧ,
онука – НАТАЛКА ВИНАР-ЧЕМБЕРС з чоловіком ЕНДРЮ
правнук – РОСС АНДРІЙ,
а також родина в Америці, Канаді, Україні.

Вічна Йому пам'ять!

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в четвер, 23 червня 2011 р., в Монтана, трагічно відійшов у вічність наш дорогий ЧОЛОВІК, СИН, БРАТ і ВУЙКО

св. п.

ХРИСТОФОР ПАВЛО БАКСЕР

нар. 2 жовтня 1969 р. у Ню-Брітан, Кон.

Похоронні відправи відбулися 21 липня 2011 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя у Випані, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – МАРТА з дому МУЛИК
мама – ВАНДА БАКСЕР
тато – ТОМАС БАКСЕР
брат – ПЕТРО з дружиною ЛІСОЮ і її сином АЛЕКСОМ
вуйко – ЙОСИФ БАКСЕР з дружиною БАРБАРОЮ
вуйко – ПАВЛО БАКСЕР з сином АНДРІЄМ
тесті – ЯРОСЛАВ і ЯРОСЛАВА МУЛИКИ
шваґер – ІГОР з дружиною ЛІСОЮ і дітьми ДЖАНАТАНОМ, АЛЕКСАНДРОМ і ҐРЕСІАНОЮ
шваґерка – ОКСАНА з чоловіком ДЖІМОМ ГАРЛІ і дітьми МОНІКОЮ та МАРКОМ
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на:

- Ukrainian Museum of Stamford, 161 Glenbrook Road, Stamford, CT 06902-3092;
- Saint Peter and Paul Ukrainian Catholic Church, 105 Clifton Ave., Ansonia, CT 06401;
- UOC of USA Museum Building Fund, P.O. Box 495, South Bound Brook, NJ 08880;
- Plast Camp, c/o Frank Salek, 10 Ledgerock Court, Morris Plains, NJ 07950. Make checks payable to Plast Camp (memo line: pavilion);
- St. John the Baptist, 60 North Jefferson Road, Whippany, NJ 07981

Checks payable to St. John the Baptist Building Fund.

УКРАЇНСЬКЕ ІСТОРИЧНЕ ТОВАРИСТВО

зі смутком повідомляє, що 2 липня 2011 р. на 93 році трудолюбивого життя в Денвері (Колорадо) відійшов у вічність багатолітній член-меценат Українського Історичного Товариства

св. п.

мґр. РОСТИСЛАВ КУЗЬМИЧ

Висловлюємо щирі і глибокі співчуття Родині та близьким Покійного і сумуємо разом з ними.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 1 липня 2011 р. відійшла у вічність на 96-му році життя наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

св. п.

АННА СЛИВКА

з роду МИЦИК

нар. 18 червня 1915 р. в Синєвидне Вижне, Україна.

Залишилися у глибокому смутку:

сини – ОСИП з дружиною ОКСАНОЮ
– МИРОН з дружиною ДЖОВН
внуки – АНДРІЙ СЛИВКА
– НИКОЛАЙ СЛИВКА
– ДАРЕН СЛИВКА
– БРЕНДОН СЛИВКА
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Вічна Їй пам'ять!